

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Δ'. — ΦΥΛΛΑΔ. 102.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 16 Δεκεμβρίου 1868.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πῶς λησμονοῦσιν ἀλλήλους. — Τὸ βραβεῖον τῶν περισσετέρων. — Ἐρνέστος. — Ὁ χωρικὸς τῆς Φιονίας. — Αἱ τύφεις τοῦ συνειδότος. — Ταχύτης τῆς ζωῆς. — Ποίησις. — Τὸ ἄνθος τῆς Ἀλόης. — Θερινή τις νύξ ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Νεῦα. — Εἰδοποιήσις.

Πῶς λησμονοῦσιν ἀλλήλους

ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Εἰς ΠΡΑΞΙΝ ΚΑΙ ΣΚΗΝΗΝ ΜΙΑΝ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΧΑΡΜΟΛΑΟΣ 32 ἐτῶν.

ΕΙΡΗΝΗ 25 ἐτῶν.

Ἡ σκηνὴ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ἀτμοπλοίου ἢ «Ἀμερικῆ», πλέοντος πρὸς τὴν Μεσσήνην, ἥτις φαίνεται μακρόθεν.

ΧΑΡΜΟΛΑΟΣ.

Ἀγαθὴ τύχη μετὰ τοσοῦτον χρόνον ἐπαναβλεπόμεθα καὶ ὑπὸ καλοῦ οἰωνοῦς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἀτμοπλοίου, ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης· αἱ περιηγήσεις διπλασιάζουσι τὴν ζωὴν. Καὶ διὰ ποῦ;

ΕΙΡΗΝΗ.

Διὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Ἑλβετίαν.

ΧΑΡΜΟΛΑΟΣ.

Πρὸς καλλιτεχνικὰς σπουδάς; Ἐπιφέρουσι μελαγχολίαν. Ἡ διηνεκὴς μελέτη τοῦ καλοῦ, αἱ συνεχεῖς συγκινήσεις, ὁ ἰδανικὸς κόσμος ἐν ᾧ περιστρέφεται ὁ καλλιτέχνης, καὶ αἱ πικραὶ καταπτώσεις εἰς τὸν πραγματικὸν βίον, ἀπορρόφῳσι βαθ-

μηδὸν τὴν ζωὴν καὶ ἐπιφέρουσι φθίσιν. Ἐγὼ προτιμῶ τοὺς Παρισίους καὶ διευθύνουμαι ἐκεῖ. Ὁ θόρυβος τῶν πόλεων ἔχει περισσοτέραν ποιήσιν τῶν ἐξοχῶν· ποικίλα αἰσθήματα, ποικίλα πάθη μᾶς περιστοιχίζουσιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους· καὶ λησμονοῦντες ἡμᾶς αὐτοὺς γινόμεθα βαθμηδὸν ὀλιγώτερον φίλαυτοι καὶ ἐπομένως ὀλιγώτερον εὐαίσθητοι πρὸς τὰ ἴδια πάθη.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ θεωρίαι εἶναι ἐσφαλμένοι ὡς πᾶσα θεωρία.

ΧΑΡΜΟΛΑΟΣ.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι σχετικὴ πολλάκις. Ἐγὼ τοῦλάχιστον οὕτως αἰσθάνομαι. Ἐπεθύμητα τὸν θόρυβον τῶν πόλεων· εἶναι ἐξαιρετικὸν φάρμακον, μάλιστα ὅταν ἔχωμεν ἀνάγκην νὰ λησμονήσωμεν.

ΕΙΡΗΝΗ.

Νὰ λησμονήσετε; . . . Ἐγὼ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ἐπροτίμησα τὰ ὄρη τῆς Ἑλβετίας.

ΧΑΡΜΟΛΑΟΣ.

Ὦ! δὲν ἦτο ἀνάγκη ν' ἀπέλθετε τοσοῦτον μακρὰν· τὸ ὕδωρ τῆς λήθης παρῄρει τῆς καρδίας τῶν γυναικῶν καὶ διαβρέχει αὐτὴν καθ' ἐκάστην.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ἢ εὐτυχίᾳ λησμονεῖται ταχέως· ἀλλ' ἡ θλίψις δὲν ἐπηρεάζεται ὑπὸ τοῦ ὕδατος

της λήθης. Ἀφίνει ἔχνη βαθύτατα διὰ τοῦ θανάτου μόνον πολλάκις ἐξαλειφόμενα.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Ἀνελάβετε τραγικὸν προσωπεῖον. Λεῖπει ἡ ὀρχήστρα καὶ τὸ ἀκροατήριον, τὸ ὁποῖον, σημειώσατε καλῶς, δὲν θὰ σᾶς ἐχειροκρότει, ἀφοῦ λαλεῖτε ἀνευ ἐπιφωνημάτων καὶ θαυμαστικῶν. Ἀλλὰ τῶντι ζητεῖτε λήθην;

ΕΙΡΗΝΗ.

Ζητῶ διασκέδασιν καὶ ἀλλαγὴν τοῦ βίου.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Ὁ σαρκαστικὸς χαρακτήρ ἐδαμάσθη;

ΕΙΡΗΝΗ.

Ὅσον ἐδαμάσθητε καὶ σεῖς.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Καὶ ὅμως ἀνὰ τριῶν ἐτῶν ἐδέχεσθε τὴν περὶ γάμου πρότασίν μου θὰ εἴμεθα τόρα εὐτυχεῖς καὶ δὲν θὰ ἠναγκαζόμεθα νὰ τρέχωμεν, ὑμεῖς εἰς Ἑλβετίαν καὶ ἐγὼ εἰς Παρισίους διὰ νὰ λησμονήσωμεν ἀλλήλους.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ποίαν πρότασιν; συγχίζετε; φαίνεται, τὰ πράγματα· διότι δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ μ' ἐπρωτείνετέ ποτέ τι.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Εἶναι ἀληθές.

ΕΙΡΗΝΗ.

Δὲν ὠμιλήσατε ποτέ πρὸς ἐμὲ περὶ γάμου.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Εἶναι ἀληθές.

ΕΙΡΗΝΗ.

Πῶς λοιπὸν παραπονεῖσθε;

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Παραπονεῖσθε διότι μὲ ἀπέτρεψεν ὁ εἴρων χαρακτήρ καὶ τὸ εὐφύες ὑμῶν πνεῦμα.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ἡ ἐνοχία μου λοιπὸν εἶναι αὐτή; Ἐάν ὁ ποινικὸς νόμος συνέκειτο ἐκ τοιούτων ἀρθρῶν, τετέλεσται ἡ ἀνθρωπότης.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Ποσάκις ἐνθερμον ἔκφρασιν αἰσθήματος σταματᾷ ἐλαφρὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων γυναικός.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ἐν τούτοις, τίς οἶδε... ἀν' ἐγνώριζον... ἀλλ' ὁμολογήσατε ὅτι ἔχομεν περισσότεραν εὐφύαν τῆς ἀπαιτουμένης εἰς τὸν συζυγικὸν βίον, καὶ θὰ εἴμεθα οἱ κάκιστοι τῶν συζύγων.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Ἀκριβῶς ἀπὸ ἐκράτησε πάντοτε ἐντὸς τῶν χειλέων μου τὴν λέξιν τοῦ γάμου. Καὶ ὅμως ἀγαπῶμεθα.

ΕΙΡΗΝΗ.

Δὲν μισοῦμεθα βεβαίως. Ἄλλ' ἡ κατέστασις αὐτὴ τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἔχει τι τὸ κωμικόν.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Τὸ θλιβερὸν μᾶλλον ἕκαστος ἐξ ἡμῶν φοβεῖται ν' ἀνασύρῃ τὸ παραπέτασμα, φοβεῖται νὰ προφέρῃ μίαν λέξιν διὰ νὰ μὴ διαλυθῇ ἡ μαγία.

ΕΙΡΗΝΗ.

Τοσοῦτον εὐθραυστον νομίζεται αὐτήν;

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

ὦ! δυστυχῶς εἶναι εὐθραυστος, εἶναι εὐθραυστος ὡς πᾶσα εὐτυχία· ἀρκεῖ τὸ ἐλαφρὸν ἐνὸς δευτερολέπτου βῆμα νὰ συντρίψῃ αὐτήν· ἀρκεῖ ὀλίγον φῶς περισσότερον νὰ διαλύσῃ αὐτήν.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ἡ εὐτυχία δὲν δέχεται σκέψεις καὶ ὑπολογισμούς· ὅταν παρουσιάζεται πρέπει νὰ ὑποδεχόμεθα αὐτήν ἐνθέρμως, περιπαθῶς, ἀκρατήτως· ἀλλ' ὁ προσπαθῶν διὰ τῆς λογικῆς νὰ διατηρήσῃ μακρότερον τὸν ἀψίκηρον ἐκείνον ξένον, οὐδὲ στιγμὴν ἀπολαμβάνει αὐτόν.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

ὦ! λοιπὸν μετεβλήθητε ἔκτοτε.

ΕΙΡΗΝΗ.

Δὲν μετεβλήθητε ποσῶς· ἐνόησα τὴν ἀσθένειάν μου· καὶ... τὴν ἰδικήν σας ἀσθένειαν. Ἀγαπῶμεν ἀμφοτέρω τὴν ἐν ἀπόπτῳ θείαν.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Εἰξεύρω ὅτι ἀγαπῶ τὴν Εἰρήνην.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ὅθ' λησμονήσατε αὐτήν εἰς Παρισίους.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Καὶ σεῖς τὸν Χαρμόλαον εἰς τὴν Ἑλβετίαν.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ζητοῦμεν χώραν νὰ θάψωμεν ἐν βῆκος τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Δὲν πρόκειται περὶ βῆκος ἀλλὰ περὶ πορφύρας. Ἄλλ' ἂς μεταβάλλωμεν θέμα· αἱ πληγαὶ δὲν ἐπουλοῦνται ἀναξεδόμεναι. Πρὸ τριῶν ἐτῶν, ὅτε τελευταῖον σᾶς εἶδα,

μ' ἐψάλλετε ἐν ἄσμα ἀρκετὰ ἰδιότροπον· δὲν τὸ ψάλλετε καὶ πάλιν;

ΕΙΡΗΝΗ.

Ἄνευ κλειδοκουμβάλου τὸ ἄσμα ὁμοιάζει τὸν μονομερῆ ἔρωτα.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Πάλιν ἐπαναφέρετε τὸν ἔρωτα ἐν μέσῳ ἡμῶν.

ΕΙΡΗΝΗ.

Καὶ περὶ τίνος θέλετε νὰ λαλήσω; Οἱ ποιηταὶ λέγουσιν ὅτι εἰς τὰ χεῖλη τῆς γυναικὸς ἀρμύζει ἀληθῶς ἢ περὶ ἔρωτος ὁμιλία.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Διὰ τοῦτο καὶ μόνον εἰς τὰ χεῖλη περιρίζεται. Ἄλλὰ τὸ ἄσμα, παρακαλῶ. Ὀλόκληρος ὀρχήστρα θὰ συνοδεύσῃ αὐτό. Ὁ ἦχος τῶν ὑπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου σχηματιζομένων κυμάτων.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ἔστω· ἔχετε τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσετε τὰ πάντα κατὰ τὸ μικρὸν τοῦτο μέχρι τῆς Μεσσήνης διάστημα.

(Γάλλει).

Πρὸς τὴν ἔχθρην τοῦ βουακίου ἀνεπαυόμεθα ἢ σελήνη πλήρης ἀνέτελλε μυστηρίου, καὶ ἦσαν ὅλα φαίδρα γαλήνη.

Ἐγὼ σ' ἠτένιζον· ἐσιγῶμεν. Ἄλλ' ἢ ἐσπέρας σαφῶς ἐλάλει· αὐτὴ μᾶς ἔλεγεν — ἀγαπῶμεν, — αὐτὴ ἐν φίλημα προσέκαλει.

Ἀλλὰ τὸ φίλημα δὲν ἐδόθη, δὲν ἐταράχθη ἡ ἡρεμία. παρῆλθον ἄφωνοι τόσοι πόθοι, καὶ τοὺς ἐκάλυψεν ἡ σκοτία.

Κάλλιον, κάλλιον ἂς σιγῶμεν· ἴσως ἀν' ἔλεγον λέξιν μίαν, αὐτὴ διέλυε τὴν μαγίαν· αἱ! ἴσως ἦρκει νὰ μισηθῶμεν.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Ἡ ἰδέα εἶναι ἀληθῆς καὶ τοι ἰδιότροπος· καὶ νομίζω ὅτι δὲν εὐρομεν τὸν ἀληθῆ τρόπον νὰ λησμονήσωμεν ἀλλήλους.

ΕΙΡΗΝΗ.

Θέλετε νὰ νυμφευθῶμεν;

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Εἶναι ἡρωϊκὸν τὸ φάρμακον καὶ μόνον ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ δεῖν νὰ μεταχειρισθῶμεθα αὐτό· ἀλλ' ἀν' σᾶς ἡκολούθουν εἰς Ἰτάλιαν καὶ Ἑλβετίαν;

ΕΙΡΗΝΗ.

Ἐραῖον αἰσθηματικὸν ταξίδιον! Ἐνθυμήθητε τὴν Κόρινναν τῆς κυρίας Στάελ;

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Δὲν μ' ἐνόησατε· δὲν πρόκειται περὶ αἰσθηματικοῦ ταξιδίου.

ΕΙΡΗΝΗ.

(γελῶσα.)

Ἄ! ἄ! μάλιστα, μάλιστα, ἔχετε δικαίον· τότε, εὐρισκόμενοι πάντοτε πληθίων ἀλλήλων, ἠθέλομεν πληῆξει...

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Οὐδὲ τοῦτο ἐννοῶ· ἀλλ' ἡ ἔξις δαμάζει τὴν ζωηρότητα τῶν αἰσθημάτων· ὁ νοῦς ἀγαπᾷ νὰ πλανᾶται εἰς ἄλλας χώρας καὶ οὐχὶ εἰς τὰς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἡ φαντασία ἀναπλάσσει ζωηρότερα τὰ ἀπόντα ἀντικείμενα καὶ οὐδέποτε ἀγαπῶμεν τὴν ἐρωμένην θερμότερον ἢ ὅταν ἀποδημεῖ εἰς τὴν ξένην.

ΕΙΡΗΝΗ.

Καὶ ὅταν νυμφευθῇ ἄλλον. Λοιπὸν ἐγκαταλείπετε τοὺς Παρισίους;

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Ἄν δέχεσθε νὰ μὲ προσφέρετε γλυκύτερον φάρμακον· θὰ διέλθωμεν ὁμοῦ τὰς τερπνοτέρας στιγμὰς τοῦ βίου καὶ θὰ ἐπιστρέψωμεν τὸν χειμῶνα εἰς Ἀθήνας καὶ οἱ ἀρχαῖοι φίλοι.

ΕΙΡΗΝΗ.

Δὲν εἶναι πολὺ κολακευτικὴ δι' ἐμὲ ἡ πρότασις.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Καὶ δι' ἐμέ. Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν θὰ μεταβληθῇ ἀπὸ ἡμίθεον εἰς θνητὸν καὶ συνήθη ἄνθρωπον ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἀνὰ μυστιάδας βραδίζουσιν ἐπὶ τῆς γῆς. Σκληρὸν ἀλλὰ σωτήριο φάρμακον δι' ἀνθρώπους τοῦ χαρακτῆρος ἡμῶν.

ΕΙΡΗΝΗ.

Ἔστω· δέχομαι.

ΧΑΡΜΟΛΛΟΣ.

Ἡ ἔξις μετατρέπει τὴν συμφορὰν εἰς εὐτυχίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν εἰς συμφορὰν. Ἴδου ἡ Μεσσήνη.

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

« υιοδ. »

(Συνέχεια και τέλος).

IV

Ὁ κύρ Πετέρσος ὠδήγησε τὸν Λέοντα εἰς ἐν τῶν πλουσιωτέρων μεγάρων τοῦ Πικκαδιλλύ.

— Ἐμποροῦμεν νὰ ἴδωμεν τὸν λόρδον Λενίσδαλον; ἠρώτησεν ὁ Ξενοδόχος, ἰστάμενος μετὰ σεβασμοῦ, μὲ τὸν πῖλον ἀνά χειράς, ἐνώπιον τοῦ σειραδιοφόρου ἀκολούθου, πρὸς ὃν ἀπευθύνθη, καὶ κάμνων νεῦμα εἰς τὸν Λέοντα νὰ πράξῃ καὶ αὐτὸς οὕτως.

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ ἀκόλουθος, ὁ μιλόρδος δὲν δέχεται.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ εἴπετε εἰς τὴν Αὐτοῦ ἔξοχότητα, ἐπανελάβην ὁ Πετέρσος, ὅτι εἶναι τις διὰ τὰ περιστέρια.

— Ἄ! ἐάν ἦναι διὰ τὰ περιστέρια, ὑπέλαβεν ὁ ἀκόλουθος, δύνασθε νὰ εἰσέλθετε.

Ὁ Πετέρσος παρετήρησε τὸν Λέοντα μὲ ἦθος θριαμβευτικόν.

— Ὅλα πηγαίνουν καλὰ, εἶπεν.

Ὁ Λέων ἐπίστευεν ὅτι ὄνειρεύεται.

Ὁ ἀκόλουθος ὠδήγησε τοὺς δύο ἐπισκέπτας εἰς αἶθουσαν ὀλην ἀπαστράπτουσαν ἀπὸ χρυσοῦ καὶ μέταξαν καὶ τοῖς εἶπε μετὰ τινος σεβασμοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε δεῖξει ἔως τότε.

— Ἰπάγω νὰ προειδοποιήσω τὴν Αὐτοῦ ἔξοχότητα.

Μετὰ δέκα λεπτά ἡ Αὐτοῦ ἔξοχότης ἐφάνη.

Ἦτο ἀνὴρ ἐξηκοντούτης περίπου, ὑψηλός, ἰσχνός, λευκότριξ, ἔχων ὕψος διαπρεπές, καὶ βλέμμα ἀνθρώπου συνειθισμένου νὰ προστατεύῃ τοὺς προσερχομένους καὶ ἀντιλαμβάνεται αὐτῶν.

— Μιλόρδε, ὑπέλαβεν ὁ Πετέρσος, ἐγειρόμενος καθὼς καὶ ὁ Λέων, καὶ κάμνων τρεῖς ἢ τέσσαρας ταπεινοτάτας ὑποκλίσεις, ἔρχομαι νὰ προτείνω εἰς τὴν ἔξο-

χότητά σας τὸν κύριον, ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ συναγωνισθῇ περὶ τοῦ βραβείου τῶν περιστέρων.

Ὁ λόρδος Λενίσδαλος παρετήρησε τὸν Λέοντα ὅπως φυσιολόγος τις ἤθελε παρατηρήσει ἔντομον ὅπερ κατὰ πρῶτον ἔβλεπεν.

— Εἰσθε Γάλλος; ἠρώτησεν ὁ λόρδος μεταχειριζόμενος τὴν Γαλλικὴν ὅπως ὁμιλήσῃ εἰς τὸν Λέοντα.

— Ναί, μιλόρδε, ἀπήντησεν οὗτος ἀγγλιστί, ὅπερ ἐκολάκευσε τὸν υἱὸν τῆς Ἀλβιόνας.

— Καὶ θέλετε νὰ συναγωνισθῆτε διὰ τὸ βραβεῖον τῶν περιστέρων;

— Ἄγνοῶ αὐτὸ τὸ βραβεῖον, μιλόρδε· ἀλλὰ πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ἤμην εἰς τὴν στιγμήν νὰ θραύσω τὴν κεφαλὴν μου διὰ πιστολίου, ὅποτε ὁ Κ. Πετέρσος ὁ Ξενοδόχος μου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ, συγκεκριμένος ὑπὸ τῆς διηγήσεως τῶν δυστυχιῶν μου, μοὶ ὑπεσχέθη κέρδος ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων ἐντὸς ἐνὸς μηνός· μόνον δὲν ἠδυνήθη ἀκόμη νὰ μάθω παρ' αὐτοῦ διὰ τίνος τρόπου θὰ τὰ ἀποκτήσω.

— Ἴδου περὶ τίνος πρόκειται, κύριε, ἐπανελάβην ὁ Ἀγγλος μὲ σπουδαῖον ὕψος διπλωμάτου, πραγματευομένου τὰ σπουδαιότερα πολιτικὰ ζητήματα. Ἰπάρχει ἐν Λονδίῳ ἐταιρεία λογίων τῆς ὁποίας εἶμαι ὁ πρόεδρος. Ἡ ἐταιρεία αὕτη προθυμοποιουμένη νὰ φωτίσῃ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ἐπιστήμης, ἐπρόβαλε βραβεῖον ἐξήκοντα χιλιάδων φράγκων εἰς ἐκείνον ὅστις ἤθελε τρώγει, κατὰ τὸ διάστημα μηνός, καθ' ἑκάστην ἐν περιστέριον ψητὸν εἰς τὸ γεῦμά του. Τοῦτο φαίνεται πολὺ εὐκολὸν ἐκ πρώτης ἀφετερίας, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδυνήθη ἀκόμη νὰ τὸ κατορθώσῃ ἀν καὶ πλείστοι ἀπεπειράθησαν. Οἱ μὲν παρητήθησαν εἰς τὸ δέκατον περιστέριον, οἱ δὲ ἠσθένησαν εἰς τὸ δέκατον πέμπτον, καὶ εἶδομεν νὰ ἀποθάνωσι τρεῖς ὑποψήφιοι ἀπὸ τὸ εἰκοστὸν δεύτερον ἕως εἰς τὸ εἰκοστὸν πέμπτον. Τὸ γέρας ἦτο τότε τριάκοντα χιλιάδες φράγκων. Ἡ δυσκολία ὁμῶς τῆς ἐπιτυχίας μᾶς ἔκαμε νὰ τὸ διπλασιάσωμεν. Αἰσθάνεσθε, κύριε, ἐν αὐτῷ τὰς ἀπαιτουμένας πρὸς τοῦτο δυνάμεις;

Παραιτούμεθα τοῦ νὰ ζωγραφίσωμεν

τὴν ἐκπληξίν τοῦ Λέοντος.

— Ναί, κύριέ μου, ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καλῶς τί ἀπεκρίνετο καὶ μόνον τὰς ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκων συλλογίζόμενος, ἀλλὰ θὰ προμηθεύσετε εἰς τὰ περιστέρια.

— Βεβαίως.

— Διότι τὰ μέσα μου δὲν μοὶ ἐπιτρέπουν νὰ κάμω τὴν δαπάνην ταύτην.

— Καὶ πότε θὰ ἀρχίσετε;

— Ἀπὸ τῆς σήμερον.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ εἰπῆτε τὸ ὄνομά σας, ὑπέλαβεν ὁ λόρδος καθήμενος καὶ ἀνοίγων μέγα βιβλίον μὲ τὰ σήματα τῆς Ἀγγλίας.

— Λέων ***.

— Ἡ ηλικία σας;

— Τριάκοντα ἐτῶν.

— Τὸ ἐπάγγελμά σας;

— Δὲν ἔχω τοιοῦτον ἤμην ὑπάλληλος εἰς τὸ Ἰπουργεῖον καὶ ἄφησα τὴν θέσιν ταύτην ὅπως χρησιμοποιήτω κατ' ἄλλον τρόπον ὅ,τι ἐγνώριζον.

— Εἰσθε λοιπὸν πεπαιδευμένος;

— Ἐλαβα ἀρκετὰ καλὴν ἐκπαίδευσιν.

— ἔχομεν εἰς τὴν ἐταιρίαν μας ἕνα διακεκριμένον Ἑλληνιστὴν, τὸν λόρδον Βοίρλαμ.

— Ἦκουσα νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ἔκαμε πολλὰ σφάλματα εἰς τὴν τοῦ Ὀρρέως μετάφρασίν του.

— ἔχομεν τὸν λόρδον Γαστραύκην, τὸν Ἀσιολόγον.

— Ὅστις ἔκαμε πολλὰ λάθη ἐν ταῖς ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ Σάλλη μελέταις του.

— Ὀμιλεῖτε λοιπὸν τὴν Ἀρχαϊκὴν;

— Μάλιστα, κύριε.

— ἔχομεν ἔπειτα ἕνα μέγαν ἀρχαιολόγον.

— Τὸν λόρδον Στόρλεϋ. Ἐάν εἶχον τὴν τιμὴν νὰ τὸν γνωρίζω, θὰ ἀπεδείκνυον εἰς αὐτὸν ὅτι ἠπατήθη δις ἢ τρίς εἰς τὰς χρονολογίας τὰς ὁποίας προσδιορίζει διὰ τὰ αἰγυπτιακὰ μνημεῖα.

— Γνωρίζετε ἐπίσης τὸν λόρδον Γάλλου;

— Τὸν ἀστρονόμον;

— Ναί.

— Ἐξάρετα, διὰ τῶν ἔργων του τοῦλάχιστον.

— Ἰπέπεσεν ἐπίσης εἰς σφάλματα;

— Μᾶλλον τῶν ἄλλων, ἀφοῦ ἐγὼ αὐ-

τὸς, ἀνεκάλυφα ἀστέρα τὸν ὁποῖον πώποτε δὲν ὑπώπτεισε, καὶ τὸν ὁποῖον δύναμαι νὰ δεῖξω εἰς αὐτὸν ὅπταν θελήσῃ, ἀστέρα περιλαμβάνοντα τετράκις τὴν περιφέρειαν τῆς γῆς.

— Λοιπὸν, κύριε, τὰ πάντα γνωρίζετε;

— Σχεδὸν, μιλόρδε.

— Καὶ θέλετε τώρα νὰ μάθετε ἐάν ἔμπορεῖτε νὰ φάγετε τριάκοντα περιστέρια εἰς ἕνα μῆνα;

— Ὄχι, μιλόρδε· θέλω ν' ἀποκτήσω δι' ὁποιοῦδήποτε ἐντίμου τρόπου, πενήκοντα χιλιάδας φράγκων ἐντὸς μηνός, καθότι ὑπὸ μόνον αὐτὸν τὸν ὄρον θὰ εἴμπορέσω νὰ νυμφευθῶ τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ.

— Λοιπὸν, κύριε, θὰ πράξω τι καλλίτερον δι' ὑμᾶς· ἐάν κερδίσετε τὸ βραβεῖον θὰ σᾶς παρουσιάσω ἐγὼ αὐτὸς εἰς τὸν βασιλέα, καὶ θὰ σᾶς εἰσάξω εἰς τὴν ἐταιρίαν μας.

Ὁ Λέων προσέκλινεν εἰς σημεῖον εὐκρεσκείας.

— Λοιπὸν, ἐπανελάβην ὁ λόρδος Λενίσδαλος, ἐπάγγελμα οὐδέν.

— Ναί, μιλόρδε.

— Ἐγεννήθητε;

— Εἰς Παρισίους.

— Καὶ διαμένετε νῦν;

— Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Μχύρου Λέοντος.

— Πολὺ καλὰ. Ἰδοὺ τῶρ οἱ ὄροι τῆς συμφωνίας. Εἰσθε ἐλεύθερος νὰ τρώγετε καὶ νὰ πίνετε ὅσον θέλετε· ἀλλὰ καθ' ἑκάστην, ἐν διαστήματι μηνός, εἰς τὰς ἐξ ὥρας θὰ τρώγετε ἐν περιστέρι ψητὸν. Δύο ἔξ ἡμῶν θὰ παρσευρίσκωνται εἰς τὸ γεῦμά σας, καὶ θὰ συντάττουσι πρακτικὴν τῆς διεξαγωγῆς τούτου. Πρέπει τὸ περιστέριον νὰ τρώγεται καθ' ὀλοκληρίαν. Ἐάν ὑποχωρήσετε κατὰ τὴν δοκιμασίαν, δὲν δύνασθε νὰ συναγωνισθῆτε ἐκ νέου· ἐάν ἀσθενήσετε ἕνεκα τῆς τροφῆς ταύτης, θὰ χορηγηθῶσιν ὑμῖν εἴκοσι λίραι διὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἀσθενείας σας· ἐάν ἀποθάνετε, ὡς οἱ τρεῖς ὑποψήφιοι περὶ ὧν σᾶς ὠμίλησα πρὸ ὀλίγου, θὰ ταφῆτε δαπάνῃ τῆς ἐταιρίας καὶ θὰ χαραχθῇ ἐπὶ τοῦ τάφου σας ἡ αἰτία τοῦ θανάτου σας.

— Εὐχαριστῶ δι' ὅλας αὐτάς τὰς πληροφορίες, μιλόρδε· ἀλλ' εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε μίαν ἐρώτησιν.

— Ομιλήσατε.

— Η εταιρία σας δὲν προέθεσε βραβείον πρὸς λύσιν ἐπιστημονικοῦ τινος προβλήματος, εἴτε τῆς ἱστορίας, εἴτε τῆς ἀστρονομίας, εἴτε γλωσσῶν;

— Ὄχι. Ὅλα αὐτὰ ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρουν· θέλομεν πρὸ πάντων νὰ πληροφορηθῶμεν περὶ τῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

— Καταλαμβάνετε, μιλόρδε, ὅτι θέλον προτιμήσει νὰ κάμω χρῆσιν τῆς διανοίας μου μᾶλλον ἢ τοῦ στομάχου μου.

— Δὲν ἔχετε ἀνάγκη τῶν πενήκοντα χιλιάδων φράγκων;

— Ναι, μιλόρδε.

— Λοιπὸν μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου δύνασθε νὰ τὰς ἀποκτήσετε. Αἱ θέσεις εἰς ἃς ἐφθασαν οἱ λόγιοί μας εἶναι θέσεις καθαρῶς τιμητικαί, καὶ ἐν ταῖς ὁποίαις μόνον ἡ φιλοτιμία των κερδίζει τι. Λοιπὸν, ἰδοὺ ἡ συμφωνία μας· τριάκοντα περυστέρια ψητὰ, εἶπεν ὁ λόρδος στηριζόμενος ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ὄρου, ἀπὸ τῆς σήμερον 31 Ἰουλίου μέχρι τῆς 1ης τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου.

— Πού πρέπει νὰ λαμβάνω τὸ φαγητὸν τοῦτο;

— Ὅπου θέλετε.

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου, εἶπεν ὁ Πετέρσος.

— Ναι, υπέλαβεν ὁ λόρδος Λενίσδαλος.

— Καὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ ὁ μιλόρδος, ἠρώτησεν ὁ Πετέρσος, ἐὰν ὁ κύριος κερδίσῃ τὸ βραβεῖον, νὰ κάμω προγράμματα τοῦ καταστήματός μου, καὶ νὰ καταχωρίσω εἰς αὐτὰ τὸ ἔκτακτον αὐτὸ συμβάν;

— Θὰ συμβουλευθῶ τὴν εταιρίαν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου.

— Πόσον καλὸς εἶναι ὁ μιλόρδος!

— Ὑγιαίνειτε, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ τῆς Ἀγγλίας ὁμότιμος· εἶθε νὰ ἐπιτύχετε! Τὸ εὐχομαι χάριν τοῦ συμφέροντός σας καὶ τοῦ τῆς ἐπιστήμης· ἐὰν δὲ ἐπιτύχετε, σὰς εἶπον ἤδη, καὶ τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως θὰ ἀποκτήσετε, καὶ αἱ φιλελεύθεροι οἰκίαι τοῦ Λονδίνου θὰ σὰς ἀνοιχθῶσι.

— Λοιπὸν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λέων ἀποσυρόμενος ἐν συνοδίᾳ πάντοτε τοῦ Πετέρσου, λοιπὸν ἐκοπίασα τοσοῦτον νὰ

μάθω τὴν Λατινικὴν, τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν Ἀραβικὴν, τὴν Ἰταλικὴν, τὴν Ἰσπανικὴν, τὴν Ἀγγλικὴν, τὴν Γερμανικὴν, τὴν ἱστορίαν, τὴν γεωμετρίαν, τὴν ἀστρονομίαν, τὴν γεωργίαν, τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, τὴν φυσικὴν, τὴν χημείαν καὶ τὴν βιολογία, ὅπως καταντήσω νὰ φάγω τριάκοντα περυστέρια εἰς ἓνα μῆνα, ἐὰν θέλω νὰ νυμφευθῶ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, καὶ νὰ κερδίσω πενήκοντα χιλιάδας φράγκων. Ἢ ἐπιστήμη! δὲν εἶσαι ἡ μία λέξις!

V

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ Λέων ἐπελάβετο τοῦ ἔργου.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ὁ λόρδος Βούρλαμ καὶ ὁ λόρδος Στόρλεϋ, οἵτινες ἠθέλησαν νὰ ἦναι οἱ μάρτυρες τῶν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μηνὸς γευμάτων, ἐπανήρχοντο κατὰ τὴν ἐβδόμην τῆς ἐσπέρας εἰς τὸ μέγαρον τοῦ λόρδου Λενίσδαλου.

— Λοιπὸν, τοὺς ἠρώτησεν οὗτος;

— Λοιπὸν ἔφαγεν ἀκόμη καὶ σήμερον τὸ περιστέριόν του.

— Καθ' ὀλοκληρίαν;

— Καθ' ὀλοκληρίαν.

Τὴν 15 Αὐγούστου, ὁ λόρδος Λενίσδαλος εἶπεν εἰς τοὺς δύο μάρτυρας·

— Καὶ ὁ στοιχηματίας μας ἀπέθανε;

— Ὄχι.

— Τρώγει πάντοτε τὸ περιστέριόν του;

— Πάντοτε.

— Ψητόν;

— Ψητόν.

— Ὀλόκληρον;

— Ὀλόκληρον.

— Τότε ὑπερεπήδησε τὴν δευτέραν περίοδον.

— Τὴν 25ην ἐπῆγεν ὁ ἴδιος νὰ ἰδῇ τὸν Λέοντα, τὸν ὁποῖον μόλις ἀνεγνώρισε. Ὁ ἦρωσ μας εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς πυρίνους καὶ πυρετὸν σφοδρότατον.

— Πῶς ἔχετε; τὸν ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος τῆς εταιρίας.

— Κᾶκιστα, ἀπήντησεν ὁ Λέων.

— Καὶ θὰ ἐπιμείνετε;

— Ναι.

— Ἔισθε ὁ Βελιγκτὸν τῆς περιστερᾶς!

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐνθάρρυνσιν ταύτην, μιλόρδε.

Ὁ λόρδος Λενίσδαλος ἠθέλησε νὰ παρευρεθῇ εἰς τὰ τρία τελευταῖα γεύματα καθ' ἃ ὁ Λέων δὲν ἠδύνατο νὰ φάγῃ χωρὶς νὰ φράτῃ τὴν ρίνα του, τὸσον εὗρισκε δυσώδη τὴν ὀσμὴν τῆς περιστερᾶς.

Τίς θὰ πιστεύσῃ ποτὲ ὅτι τὸ περίφημον αὐτὸ διὰ τὴν πιστότητά του πτηνὸν, ἤθελεν εἶσθαι δι' αὐτὸν τὸσον κακὸν ἐπὶ τέλους.

Τὴν 30 Αὐγούστου ὁ λαὸς τοῦ Λονδίνου συνθεῖτο εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Πετέρσου. Ἦτο δύσκολον ν' ἀπορύγῃ ὁ Λέων τὰ δείγματα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τὸν ὁποῖον ἐνέσπειρεν.

Ἀφοῦ ἔρχε τὸ τελευταῖον περιστέριον, ἠναγκάσθη ὁλος συγκεκινημένος ἐκ τοῦ θριάμβου, καὶ πνιγόμενος ὑπὸ καρδιαλγίας νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸ παράθυρον καὶ χαιρετήσῃ τὸν λαὸν τῆς συνοικίας, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ κύρ Πετέρσος καθ' ἑκάστην ἐδημηγόρει.

Πλείστοι λόγιοι ἦλθον ἐκ τῆς Σκωτίας ὅπως ἴδωσι τὸν Λέοντα· ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς ὁπῆς τοῦ κλειθροῦ ἠδυνήθησαν νὰ τὸν ἴδωσι, καὶ ἀφοῦ προηγουμένως ἔδωκαν τούλάχιστον μίαν λίραν ἕκαστος εἰς τὸν Πετέρσον.

Τὴν 2 Σεπτεμβρίου τὸ στοίχημα ἦτο κερδισμένον.

Ὁ κύρ Πετέρσος ἐπώλησεν εἰς ἓνα περιηγητὴν Ἀγγλον, ὅστις εἶχεν ἀγοράσει τὸ διακοσιοστὸν τριακοστὸν βιβλίον τοῦ Βολταίρου, τὸ ἐνδυμα ὅπερ ἐφόρει ὁ Λέων κατὰ τὸ διάστημα τῆς δοκιμασίας. Ἐπώλησε τὸ ἐνδυμα τοῦτο ἑκατὸν γυνέας, καὶ ὁ συλλογεὺς δὲν θὰ τὸ ἔδιδε διὰ χιλίας.

Τέλος τὴν 3 Σεπτεμβρίου 1838 ἀνεγινώσκετο εἰς τὸν «Χρόνον»·

«Οἱ ἀναγνώσται μας θὰ ἤκουσαν ἀναμφιβόλως περὶ τοῦ νέου τούτου Γάλλου τοῦ παρασταθέντος πρὸ μηνὸς ὡς ὑποψηρίου τοῦ βραβείου τῶν περιστερῶν τοῦ προτεθέντος ὑπὸ τοῦ λόρδου Λενίσδαλου καὶ ὄλων τῶν μελῶν τῆς ἐπιστημονικῆς εταιρίας τοῦ Λονδίνου.

«Εὐτυχῶς δυνάμεθα νὰ ἀναγγείλωμεν ὅτι τὸ βραβεῖον τοῦτο ἔλαβεν ὁ νέος οὗτος Γάλλος ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ὁποῖου συνθεῖτο ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν καὶ κατ' αὐτὴν εἰσέτι τὴν στιγμὴν πλήθος περιέργων καὶ ἐνθουσιασμένων.

» Τὰ τριάκοντα περυστέρια κατεβρώ-

θησαν ὁλοσχερῶς, καὶ τὰ κόκκαλα διεφυλάχθησαν ὅπως προσφερῶσι καὶ κατατεθῶσι μετὰ ἐκθέσεως πιστοποιούσης τὸ συμβάν, εἰς τὸ μουσεῖον τῆς φυσικῆς ἱστορίας.

«Ἐνθυμεῖσθε ὅτι πρὶν τοῦ νέου τούτου, πλέον τῶν ἑκατὸν πενήκοντα ἀτόμων παρητήθησαν τοῦ συναγωνισμοῦ, ἀφοῦ ἠγωνίσθησαν ὀκτὼ ἢ δεκαπέντε ἡμέρας, καὶ ὅτι ἀκόμη καὶ τρεῖς μετὰξὺ αὐτῶν ἀπέθανον.

«Φαίνεται ὅτι ὁ νέος οὗτος εἶναι προικισμένος μὲ κάλλιστον στόμαχον καὶ μεγίστην δραστηριότητα. Χθὲς ἀπενεμήθη τὸ βραβεῖον καὶ χρυσοῦν νομισματόσημον εἰς τὸν νέον τοῦτον Γάλλον τὸν Κ. Λέοντα ***. Ἰδοὺ λοιπὸν ἐν σπουδαῖον ζήτημα λελυμένον διὰ τὸ μέλλον. Κάλλιστος ἐπὶ τοῦ προκειμένου λόγος ἀπηγγέλη ὑπὸ τοῦ λόρδου Βούρλαμ τοῦ διασήμεου Ἑλληνιστοῦ μας. Ὁ λόρδος Λενίσδαλος ἀπήντησεν ὁ ἴδιος εἰς τὸν λόγον τοῦτον διὰ τινος πολὺ ὠραίας θεωρίας περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν θρησκειῶν καὶ τῆς γεννήσεως τῶν γλωσσῶν. Ἐβμεθα εὐτυχεῖς δυνάμενοι νὰ πληροφορησώμεν τοὺς ἀναγνώστας μας ὅτι ὁ Κ. Λέων *** δὲν εἶναι ἀνθρώπος κοινὸς τὸν ὁποῖον ἡ ἐλπίς τοῦ κέρδους ὤθησεν εἰς τὴν δοκιμασίαν ταύτην· αὐτὸς εἶναι πεπαιδευμένος, εἶναι λόγιος τῆς πρώτης τάξεως. Ἐπίσης ὑπέστη τὴν δοκιμασίαν ταύτην ἕνεκα καθαρᾶς περιεργείας καὶ τοῦτο τὸ ἀποδεικνύει ἡ πρὸς τὸν ξενοδόχον ὅστις τοῦ ἔψηνε τὰ περυστέρια δωρεὰ δέκα χιλιάδων φράγκων. Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν βασιλέα. Ἡ Α. Μ. τῆ ἐδῶρσε πλουσίαν ἀδαμαντίνην ταμβακοθήκην καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἠρώτησεν αὐτὸν περὶ τῶν διαφορῶν ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποῖα τὸ συχνάκις ἐπαναλαμβάνόμενον περιστέριον δύναται νὰ παράξῃ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Ὁ πρέσβυς τῆς Ἰσπανίας ἔγραψεν ἀμέσως εἰς τὴν βασίλισσαν ἓνα τῆς ζήτησιν τὸν σταυρὸν Ἰταβέλλας τῆς Καθολικῆς διὰ τὸν Κ. Λέοντα ***, ὁ πρίγκηψ Κουρζῶφ ἐπρότεινε πενήκοντα χιλιάδας ρουβλίων εἰς τὸν διαφνηρόρον, ἐὰν θέλῃ ν' ἀνανεώσῃ τὸ πείραμα τοῦτο ἐν Ρωσίᾳ· ἀλλ' ὁ Κ. Λέων ***, τὸν ὁποῖον ἡ οἰκογένειά του καὶ τὰ συμφέροντά του ἀνακαλοῦσιν εἰς Παρισίους, ἠρήθη τὴν προσ-

σφοδράν τούτην μετὰ λύπης, προσθέτων ἄλλως τε, ὅτι δευτέρα δοκιμὴ τῷ ἦτο ἀδύνατος, καθότι ὅσα ὑπέφερε κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μνηῶς εἰσὶν ἀνέκφραστα.

Τὴν 15 Σεπτεμβρίου 1838 ὁ Λέων παρουσιάσθη εἰς τὸν Κ. Λεβρῦνον τὸν ὁποῖον εὔρε μετὰ τῆς θυγατρὸς του εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον ὅπου ἔν ἔτος πρὶν τὸν εἶχεν ἀποχαιρετήσει.

— Λοιπόν; τῷ εἶπεν ὁ πατήρ.

— Ἰδοὺ ἐβδομήκοντα πέντε χιλιάδες φράγκων, ἀπήντησεν ὁ Λέων ἐξάγων ἐβδομήκοντα πέντε τραπεζικά γραμμάτια ἐκ τοῦ κόλπου του.

— Εἴκοσι πέντε χιλιάδες φράγκα περισσότερο! ἀνέκραξεν ὁ Κ. Λεβρῦνος ἔκθαμβος, ἐνῶ ἡ Ἰουλία ὠχρία ὑπὸ συγκινήσεως καὶ ἠρυθρία ὑπὸ χαρᾶς.

— Ναι, ὑπέλαβεν ὁ Λέων, ὅχι μόνον χρήματα ἀπέκτησα, ἀλλὰ καὶ δῶρα τὰ ὅποια πωληθέντα μᾶς δίδουσι τὰς εἴκοσι πέντε ταύτας χιλιάδας φράγκα.

— Καὶ εἰς τὴν παιδείαν σας ὀφείλετε ὅλα ταῦτα;

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ Λέων μετὰ στεναγμοῦ, καθότι δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν πηγὴν τῆς περιουσίας ταύτης.

— Τότε, ὑπέλαβεν ἡ Ἰουλία ῥιπτομένη εἰς τὸν τράχηλον τοῦ μνηστῆρός της, ἐὰν ἀποκτήσωμεν υἱούς, πρέπει νὰ τοὺς κάμωμεν λογίους.

— Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἐὰν τοὺς μάθω καὶ νὰ ἀναγινώσκωσι μόνον! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λέων. — Καὶ ἐνυμφεύθη τὴν Ἰουλίαν, καὶ ὑπῆρξεν εὐτυχέστατος, καὶ ἔσχε δύο τέκνα ἄτινα, παρὰ τὸν ὄρκον τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ των εἶχε κάμει, εἶναι τῶρα δύο τέρατα (prodiges) καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν δρόμον ὅστις φέρει εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς φιλολογίας (les inscriptions et belles lettres).

Τῶρα ὅτε ὁ Λέων δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην τῆς ἐπιστήμης του διὰ νὰ ζῆσῃ, εὔρισκε νὰ κάμῃ χρῆσιν ταύτης. Ἐδημοσίευσεν ἤδη τὴν τῶν Ἀραβικῶν φιδῶν μετάφρασιν του, ἧτις τῷ ἐπρομήθευσεν ὄνομα μετὰ τῶν μεταφραστῶν, καὶ τῷ ἀπέφερε τριάκοντα δύο φράγκα καὶ πενήκοντα ἑκατοστὰ, κατὰ τὴν συμφωνίαν ἣν εἶχε κάμει μετὰ τοῦ ἐκδότου, τοῦ νὰ μοιρασθῇ τὰ κέρδη μετ' αὐτοῦ, καὶ τὸ

βιβλίον παρήγαγεν ἤδη καθαρὸν κέρδος ἐξήκοντα πέντε φράγκων.

Ἡ ἱστορία αὕτη ἀποδεικνύει ὅτι πρέπει νὰ καταφρονῶμεν τὴν ἐπιστήμην; Ὁχι. Ἀποδεικνύει μόνον ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν ἀπὸ αὐτὴν ἢ ὑπερ ὀφείλει νὰ παρᾶσῃ, τὴν ἐργασίαν πάντοτε, τὴν φήμην ἐνίοτε, τὴν ἀφάνειαν συχνάκις, τὸν πλοῦτον ποτέ.

Καταφρονητέος λοιπὸν ὁ ἔρως, ὁ λαμβάνων πλείοτερα ἢ ὅσα δίδει;

Ἀποδεικνύει ὅτι πρέπει νὰ περιφρονῶμεν τὰς ἐκκεντρικότητας τῶν Ἀγγλων; Ὁχι. Καθότι, ὡς βλέπει τις, αἱ ἐκκεντρικότητες τῶν μὲν δύνανται νὰ συντρέξωσιν εἰς τὴν εὐτυχίαν, τῶν δὲ, καὶ ὅλαι αἱ ὁδοὶ τὰς ὁποίας λαμβάνει τις ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν εἰσὶ καλαί, ἀρκεῖ μόνον νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Τί ἀποδεικνύει τότε;

Δὲν ἀποδεικνύει τίποτε.

Ἄ! ναί! ἀποδεικνύει ὅτι τὸ περιστέρειον εἶναι κρίας βαρὺ, καὶ ὅτι ἡ θεία Πρόνοια μεταχειρίζεται ὅλα τὰ μέσα ἵνα ἔλθῃ εἰς βοήθειαν ἐκείνων οἵτινες δὲν ἔχουσι τίποτε νὰ μεμφθῶσιν ἑαυτοῦς.

ΧΡ. Μ. ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΕΡΝΕΣΤΟΣ.

(Διήγημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ).

Ἡ Ἀγγλία ἤρχισε νὰ διοικῇ τὰς ἀποικίας της τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ὡς τὰς διοικοῦσιν ὅλα τὰ ἔθνη ὁσάκις θέλουσι νὰ τὰς χειραφετήσωσι, δηλ. ἐρεθίζουσι τὴν ἐπανάστασιν ἀντὶ νὰ τὴν ἀναχαιτίσωσιν ἢ νὰ τὴν τροποποιήσωσι καὶ τότε ἤρχιεν αἱματηρὰ πάλη καθ' ἣν τὰ ἀντιθετα συμφέροντα ὑπῆρξαν ἀμεσος αἰτία ἀναριθμητῶν σκληροτήτων.

Ὁ Γουλλιέλμος Μακέρ ἦτο εἰς ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἠσπάρθησαν μετὰ μεγάλης ζήσεως τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς πατρίδος του καὶ οἵτινες ἦνωνον μετὰ πολιτικῆς τινος πίστεως, μέχρι φανατισμοῦ, σταθερὰν καὶ δεδοκιμασμένην ἀνδρίαν. Εἰς τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς ἐπαναστάσεως ἐγκατέλιπεν οἰκίαν καὶ οἰκογένειαν, καὶ ἐπειδὴ εἶχε δοθῇ εἰς τὴν θάλασσαν παιδίθεν, ὠπλίσεν ἐλαφρὰ τινε πλοίαρι, τὰ

ὅποια ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν του προσήνεγκον πολλὰς ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν πατρίδα του καὶ οὕτως ἀπέκτησεν οὐχὶ ἀδιάφορον φήμην.

Νύκτα τινὰ ἐνῶ ἀπεσιθάζετο μετὰ εὐτυχῇ ἐκστρατείαν, εἰς ἐκ τῶν στρατιῶν του, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν εἶχε συνοδεύσει, τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ ἔδωσεν ἐπιστολὴν τινὰ.

— Πόθεν ἔρχεσαι αὐτὴν τὴν ὥραν; τὸν ἠρώτησεν ὁ Γουλλιέλμος.

— Ἀπὸ Κλοῦν (Cloun).

Τὸ Κλοῦν εἶναι μικρὸν χωρίον ὅπου εἶχε γεννηθῆ ὁ Γουλλιέλμος καὶ ὅπου εἶχε τὴν οἰκογένειάν του.

— Ποίας εἰδήσεις φέρεις;

— Οἱ Ἀγγλοι εἰσῆλθον εἰς τὸ χωρίον δι' ἀπάτης καὶ κατέσφαξαν τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν κατοίκων. Ὀλίγαι γυναῖκες ἐσώθησαν ἀφοῦ πρῶτον ὑπέστησαν τὴν ἀτιμίαν χειροτέραν καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου.

— Ποῖος σὲ ἔδωσεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν;

— Ἡ ἀδελφὴ σας! ἧτις σᾶς μόνον περιμένει διὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆτε δι' ὅσα ὑπέστη ἀπὸ τὸν Ἐρνέστον, ἀρχηγὸν τοῦ στρατοῦ.

— Ἐρνέστον! ἀνέκραξεν ὁ Γουλλιέλμος πλήρης μανίας.

Ἐγκαταλιπὼν τότε τὸν στρατιώτην ἔδραμεν εἰς τὴν γεννέθλιόν του γῆν ἀφοῦ πρῶτον μετμηφιέσθη ἀλιευτικὴν ἐνδυμασίαν. Ὁ Ἀγγλος στρατηγὸς ἀφοῦ ἐληλάτησε τὰ περίχωρα ἀπεσύρθη εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πόλεις τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγου ἐκυρίευσαν οἱ συμπατριῶταί του. Καὶ ἐκεῖ τὸν ἠκολούθησεν ὁ Γουλλιέλμος ἀπληστος ἐκδικήσεως. Ὁ Ἐρνέστος, οὕτως ὠνομάζετο ὁ Ἀγγλος, ἀνεπαύετο ἐκ τῶν κόπων τοῦ πολέμου, ἐξ οὗ μάλιστα εἶχεν ἐξέλθει, πλησίον τῆς συζύγου του ἣν περιπαθῶς ἠγάπα. Ἐξ ὅμως ἠγρύπνει ἡ ἐκδίκησις καὶ ὁ Γουλλιέλμος λησμονῶν τὸν τρομερὸν νόμον τὸν ἀπειλοῦντα τὴν κεφαλὴν του, ὑπὸ ἐνδύματα ἀλιέως τὸν περιέμενε.

Ἐπὶ τέλους νύκτα τινὰ εἶδε τὸν στρατηγὸν ἐξερχόμενον τῆς οἰκίας του καὶ ἡ καρδιά του ἔπαλεν ἀπὸ χαρᾶν.

— Ἰδοὺ αἱ εὐχαί μου ἐκπληρούμεναι! τὸν κρατῶ εἰς τὰς χεῖράς μου!

Ὁ Ἐρνέστος ἀφοῦ ἐρρίψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ

τοῦ σκοτεινοῦ καὶ τρικυμιώδους οὐρανοῦ περιετρίχθη καλῶς μετὰ τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ διεθύνθη πρὸς τὸν λιμένα ἐπειδὴ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐπιβιβασθῇ ἂν καὶ τότε ἡ θάλασσα ἦτο πολὺ ἐξηγριωμένη. Τὸ παράλιον ἦτο ἔρημον, διότι ἡ τρικυμία εἶχε διασκορπίσει τοὺς ἀλιεῖς καὶ τοὺς ναύτας, τῶν ὁποίων τὰ ἠγκυροβολημένα πλοίαρια ἐκρούοντο ταραττόμενα ὑπὸ τῶν ἀνησυχῶν καὶ ἀφριζόντων κυμάτων τοῦ Ὠκεανοῦ.

Ζοφῶδες σκότος περιεκύκλου τὸν μυστηριώδη ἱππότην, καὶ μετὰ τὸ ὄλων τῶν κτιρίων ὑπὸ τὰ πυκνὰ σύννεφα, μόνον οἱ τοῖχοι ἐκκλησίας τινὸς δυσκόλως διακρίνοντο ἀντανακλώμενοι ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Χίλιοι διαλογισμοὶ διεσταυρώθησαν τότε εἰς τὸ πνεῦμά του, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸν μεταφέρῃ ἐκεῖ ὅπου ἤθελε πρὸ τῆς ἡμέρας εἶχεν ἤδη ἀπολέσει τὴν ἐλπίδα νὰ εὔρη τινὰ ὅτε πάραυτα ἤκουσε βραχνὴν καὶ δυσάρεστον φωνὴν ἧτις τὸν εἶπεν: — Ἄν θέλετε νὰ φθάσετε εἰς τὸ ἀπέναντι νησιδίον, ἐγὼ ἀνλαμβάνω νὰ σᾶς διαβιβάσω ἐντὸς μιᾶς ὥρας ἀπέναντι τοῦ Θουελλώδους ἀνέμου. — Εἰς αὐτὴν τὴν πρότασιν σύμφωνον μετὰ τὰς ἐπιθυμίας του ἔστρεψεν ὁ Ἐρνέστος καὶ εἶδεν ὀπισθὲν τοῦ ἀνθρώπου ἐνδεδυμένον ὡς ναύτην. Μέγα κάλυμμα τοῦ ἐκάλυπτε τὴν κεφαλὴν καὶ μέρος τι τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ φωνὴ του ἐφαίνετο χρονδρῆ, ἀλλὰ καταληπτή καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ του ἀπῆλθον ὡς πρὸς τὴν τάξιν εἰς ἣν ἐφαίνετο ὅτι ἀνῆκε μακρὰ μάχαιρα καὶ πέλεκυς ἦσαν τὰ μόνα ὅπλα τὰ ὅποια ἐκρέμαντο εἰς τὴν ζώνην του.

— Ἄν ἐκπληρώσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου θέλεις λάβει 3 δολάρια. Ποῦ εἶναι τὸ πλοίαριόν σου;

— Ἰδοὺ το! εἶπεν ὁ Γουλλιέλμος, κόπτων τὸ σχοινίον πλοιαρίου τινὸς καὶ φωνάζων τὸν Ἐρνέστον νὰ εἰσέλθῃ.

— Ὑπάρχει κίνδυνος; ἠρώτησεν ὁ στρατηγός.

— Ἴσως, ἀπεκρίθη ὁ ναύτης μετὰ εἰρωνικὸν μειδίαμα.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς τὸ πλοίαριον ἦτο ἀρκετὰ ἀπομεμακρυσμένον ἀπὸ τὸ παράλιον, διότι ὁ ναύτης ἐκωπηλάτει λίαν ἐπιδεξιῶς.

— Οἱ συμπατριῶταί σου φοβῶνται

πολύ την τρικυμίαν, ανέκραξεν ο Ερνέστος.
— Όσοι δὲν ἔχουσι τὴν συνείδησίν των ἤτυγον κάμνουν καλὰ νὰ μὴν ἐκτίθενται, εἶπεν ὁ ἄλιεύς, διότι δὲν ὑπάρχει τέλος ἀσυμπλήρωτον, μήτε χρέος ἀπλήρωτον.

— Τί ἔχουν νὰ κάμουν αὐτὰ μὲ ὅ,τι σὲ λέγω; ἀπήντησεν ὁ στρατηγὸς συγκινηθεὶς ἀπὸ τὸν μυστηριώδη καὶ αὐστηρὸν τρόπον μεθ' οὗ ἐπρόφερον αὐτὰς τὰς λέξεις.

— Θέλετε νὰ σὰς τὰ διασαφηνίσω; εἶπεν ὁ Γουλλιέλμος, καλὰ ἀκούσατέ με καὶ ἐγὼ θὰ σὰς διηγηθῶ τι ἂν μὲ ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ τὸ ἀκούσετε ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, χωρὶς νὰ μὲ διακόψετε· καὶ ἔρριψε τρομερὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ερνέστου ὅστις ἐκάθητο εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοιαρίου.

— Σὲ ἀκούω, τοῦ εἶπεν ὁ στρατηγὸς ἡσυχῶς παίζων μὲ τὰ κοσμήματα τῆς σπάθης του.

Τὸ πλοιαρίον εὐρίσκετο τότε σχεδὸν ἡμισυ μίλιον μακρὰν τῆς παραλίας, καὶ ὁ κρότος τῶν κυμάτων ἐκάλυπτε τὸν συγκεχυμένον θόρυβον τῆς ἀπέναντι πόλεως. Τὰ δύο πρόσωπα παρετηρήθησαν ἀμοιβαίως, ὁ Ἄγγλος ἡσυχος καὶ σοβαρὸς, ὁ Ἀμερικανὸς εἰρωνικὸς καὶ ἀπειλητικὸς.

— Ἴδου τί τρέχει, εἶπεν ὁ ἄλιεύς μετὰ μίαν στιγμὴν σιωπῆς. Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ ὑπὸ τὸν γενικὸν στρατηγὸν Χίλλ, ἀνώτερός τις ἀξιωματικὸς εὐγενεὺς καταγωγῆς, ὅστις τὸν συνώδευεν εἰς τὴν ἐκστρατείαν, ἤρασθη νεανίδος ἀνηκούσης εἰς πτωχὴν οἰκογένειαν πόλεως τινος· ἡ διαφορὰ τῶν τάξεων καὶ ὅτι ὁ ἐραστὴς ἦτο ἐχθρὸς τῆς πατρίδος τῆς δυστυχοῦς κόρης κατέστησαν ἀδύνατον τὸν ἔρωτά της, τούναντίον μάλιστα τῆ ἐνέπνευσαν κατ' αὐτοῦ μίτος καὶ ἀποστροφῆν. Αἱ δυσκολίαι πρὸς πραγματοποίησιν τῶν αἰσχυρῶν μέσων ὅσα ὁ ἀπαταιῶν, ὅστις ἦτο καὶ νυμφευμένος, μετεχειρίζετο κατὰ τῆς ἀθώας κόρης, ἤξισαν ἔτι μᾶλλον τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ κτηνώδες πάθος του.

Ὁ πόλεμος ἐντούτοις ἠκολούθει θηριωδέστερος, καὶ ἂν καὶ ὁ Ἀγγλικὸς στρατὸς ὑπέστη τὰς μεγαλειτέρας δυστυχίας, ὁ ἄθλιος ὅμως ἐκεῖνος πάντοτε ἐσκέπτετο διὰ τίνος μέσου ἠδύνατο νὰ διαπράξῃ τὸ ἔγκλημά του. Πρὸς τοῦτο ταχέως εἰσέδυσσε μετὰ στρατοῦ πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ

κατακτηθέντος τόπου, καὶ ἀφοῦ ἠνάγκασε μικρὸν τι ἐχθρικὸν σῶμα νὰ ὑποχωρήσῃ ἐκεῖ ὅπου ἔζη ἡ νέα, ἠτίς ἀπέρριψε τὰς ἀτίμους προτάσεις του, προσέβαλε τὸ μέρος αὐτὸ, τὸ ἐλαφραγωγῆσαι, καὶ ἐπραγματοποίησε τὸ μυστηρὸν σχέδιόν του.

— Δὲν εἶναι παράξενά ὅσα λέγεις, εἶπεν ὁ Ερνέστος, καὶ μάλιστα ὡς πρὸς στρατιωτικὴν· ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς Νεάπολιν...

— Ἀκούσατέ με μέχρι τέλους, ἐπανελάβιν ὁ ἄλιεύς· ἡ παραβιασθεῖσα νέα εἶχεν ἀδελφόν, τὸ φθόνητρον τῆς Ἀγγλίας, τῆς ὁποίας τὴν σημαίαν πολλάκις ἐτάπεινωσεν· ἀδελφόν, τοῦ ὁποίου ἡ μόνη ἐντολή, ὁ μόνος σκοπὸς, ἦτο τὸ μῖσος καὶ ἡ ἐξολόθρευσις τῶν καταδυναστῶν τῆς πατρίδος του. Φαντασθῆτε πόσον ἠύξισεν τὴν ζέσιν τῆς ἐκδικήσεως ἡ ἀθλία διαγωγή τοῦ ἀξιωματικοῦ... Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἐνοχος διὰ τὸ ἀνόσιον τοῦτο κακούργημα πίπτων ἐκουσίως εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ, ὅστις μόνος ἐζήτει τὸν κατάλληλον καιρὸν ὅπως διεκδικήσῃ τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας του.

Ὁ Ερνέστος ἀνωρθώθη θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ξίφους του, καὶ ὁ ἄλιεύς, ἀφήσας τὰς κώπας, καὶ διασταυρώσας τοὺς βραχίονάς του ἔρριψε φλογώδες βλέμμα ἐπὶ τοῦ στρατηγοῦ, ὅστις ἔμεινεν ὡς ἀπολιθωμένος ἔμπροσθεν τοῦ τρομεροῦ ἀντιπάλου του.

Ἐστάθησαν ἐπὶ ὀλίγα λεπτὰ εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν φυλάττοντες τρομακτικὴν σιωπὴν. Ἢ νῦξ ἦτο σκοτεινὴ, καὶ τὰ νέφη συνεπυκνώθησαν ἔτι μᾶλλον, ὡς ἂν ἤθελον νὰ κρύψωσι τὴν φρικώδη σκηνὴν ἠτίς ἐλάμβανε χώραν ἐπὶ τοῦ ἀθλίου ἐκεῖνου πλοιαρίου.

— Λοιπὸν, ὡς ἔλεγον, ἀνεφώνησεν ὁ ἄλιεύς, ἡ νέα εἶχεν ἀδελφόν, ὅπως ἀκατέργαστον, ἀλλὰ τολμηρὸν ναύτην, τοῦ ὁποίου ὁ πέλεκυς χιλιάκις ἐβάφη εἰς ἀγγλικὸν αἷμα. Ὄταν οὗτος ἔμαθε τὴν αἰσχύνην τῆς ἀδελφῆς του, παρέβλεψε τὴν καταδίκην ἠτίς ἐπέκειτο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἤλθεν εἰς τὴν πόλιν ὅπου προσέφερε τὴν ὑπηρεσίαν του εἰς τὸν κακούργον καὶ ἐπέτυχεν νὰ τὸν ἐλκύσῃ σκοτεινὴν τινα καὶ συννεφώδη νύκτα εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης. Ὁ ἀδελφὸς οὗτος εἶμαι ἐγώ.

Ὁ στρατηγὸς, ὠχρὸς καὶ τρέμων, ἔσυρε τὸ ξίφος του πρὸς ὑπεράσπισιν.

— Τρέμει, ἀνάνδρε, εἶπεν ὁ ἄλιεύς μετὰ φωνῆς βαρείας.

— Ὁ βραχίον μου θέλει σὲ τὸ εἶπει· ἀπεκρίθη ὁ Ερνέστος, ῥιπτόμενος ἐπὶ τοῦ Γουλλιέλμου, ὅστις ἀπέφυγε τὴν πληγὴν προτεινῶν τὸ χονδρὸν του ἀλιευτικὸν ἐπαυφόριον.

Τὸ κίνημα τοῦ Ερνέστου ἐστάθη τόσον βίαιον, ὥστε ἐπειδὴ ὁ βραχίον του δὲν εὔρεν ὄσπην ἀντίστασιν ἠλπίζε, ἀπώλεσε σχεδὸν τὴν ἰσορροπίαν· καὶ ἤδη ἀνωρθοῦτο, ὅτε ὁ Γουλιέλμος σφίγγων διὰ τῆς δεξιᾶς του τὸν λαιμὸν τοῦ Ερνέστου, τὸν ἀνέτρεψεν, ἔρριψεν κατ' αὐτοῦ, καὶ τῷ ἔφερε διὰ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος τόσον δυνατὴν πληγὴν μὲ τὸν πέλεκυν ὥστε τὸ πλοιαρίον ἐκλίνε μεγάλως πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἐπί τινα καιρὸν ἡ πάλιν ὑπῆρξε τρομακτικὴ, ἀλλ' ὁ Ἄγγλος ἔχυεν τοσοῦτον αἷμα ὥστε αἱ δυνάμεις του ἐξέλιπον καὶ ἀφῆκε τὸ ξίφος.

— Συγχώρησόν με, ἀνεφώνησεν ὁ Ἄγγλος μὲ ἀδύνατον φωνήν.

— Ἄν αὐτὴ ἡ μήτηρ μου ἐζήρχετο τοῦ τάφου της καὶ ἤθελε μεσιτεύσει ὑπὲρ σοῦ, δὲν ἤθελον σὲ συγχωρήσει.

Τότε σύρας τοῦ θυλακίου του τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἀδελφῆς του, τὴν ἔθεσεν εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἄγγλου, ὅστις εἶχεν ἤδη ἐκπνεύσει, καὶ ἀφοῦ ἔκοψε τὴν κεφαλὴν ἔρριψε τὸ σῶμα εἰς τὴν θάλασσαν.

Μετὰ μίαν ὥραν ἀνθρωπὸς τις ἐνδεδυμένος ὡς ναύτης ἐζήτει πρὸ τῆς θύρας οἰκίας τινὸς τὴν σύζυγον τοῦ στρατηγοῦ Ερνέστου Κίντον.

— Ἐγγχειρίσατε ἀμέσως εἰς τὴν κυρίαν τὸ τιμαλφὸς τοῦτο δέμα τὸ ὁποῖον μοι ἐδόθη δι' αὐτήν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἠκούσθη εἰς τὴν κατοικίαν τῆς τρυφερᾶς συζύγου τρομακτικὴ κραυγὴ· οἱ ὑπηρέται προσέδραμον καὶ εἶδον μετὰ φρίκης κεφαλὴν πρὸ ὀλίγου ἀποκοπεῖσαν. Ἢ σύζυγος τοῦ Ερνέστου ἀπώλεσε τὰς φρένας· ὁ Θεὸς τὴν ἐλυπήθη.

Τὴν ἀκόλουθον πρωτὴν εἰσῆρχετο εἰς Κλουὺν ἀνθρωπὸς τις κεκαλυμμένος ὑπὸ κοριοτοῦ. Ἐφθασεν εἰς τινα οἰκίαν, καὶ ἐναγκαλιζόμενος νέαν τινα κλαίουσαν τῆς εἶπε:

— Μὴ κλαίης, ἡ ἀτιμία σου ἐσβέσθη

διὰ τοῦ αἵματος· ὁ Ἄγγλος ἀναπαύεται εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης καὶ μετ' αὐτοῦ ἡ ἀνάμνησις τῆς παραβιάσεώς σου!

Ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἦτο ὁ Γουλλιέλμος.

ΣΠ. Ε. ΡΙΚΙΣ.

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ ΤΗΣ ΦΙΟΝΙΑΣ.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Ἐν Φιονία, νήσῳ τῆς Δανίας, ἔζη χωρικός τις ὅστις ἐν τῇ νεαρᾷ αὐτοῦ ἡλικίᾳ εἶχε κληρονομήσει παρὰ τοῦ πατρὸς του μικρὰν τινα οἰκίαν κειμένην εἰς τὸ χωρίον αὐτοῦ. Ἦτο ἡ μόνη περιουσία τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ του τῷ ἀφῆκεν, ἀλλὰ διὰ τῆς δραστηριότητός του καὶ τῆς ἀκαμάτου ἐργασίας του οὐ μόνον ἐπρομηθεύετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς ἐχορήγει πολλάκις βοήθειαν.

Ἡμέραν τινα πυρκαϊὰ ἐξερράγη εἰς τὸ χωρίον του, καὶ ἐπειδὴ ἔπνεε σφοδρὸς ἀνεμος, τὸ πῦρ εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ εἶχεν ἀποτεφρώσει πολλὰς οἰκίας. Ὁ χωρικός ἰδὼν ἐκ τοῦ ἀγροῦ εἰς ὃν εἰργάζετο τὰς φλόγας καὶ τὸν καπνὸν, πάραυτα ἐγκαταλείπει τοὺς βόας καὶ τρέχει πρὸς βοήθειαν. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μεγαλειτέρου κινδύνου τοσαύτην γενναϊότητα καὶ ταχύτητα ἔδειξεν, ὥστε πάντες οὐ μόνον ἐθαύμαζον τὴν αὐταπάρνησίν του ἀλλὰ προσεπάθουν νὰ τὸν μιμηθῶσιν. Ἐνῶ ἔτρεχεν ἵνα σώσῃ πτωχὴν τινα οἰκογένειαν, μανθάνει ὅτι ἡ οἰκία του κινδυνεύει νὰ γίνῃ κατανάλωμα τοῦ πυρός. — Καὶ τοῦ γείτονός μου ἡ οἰκία, ἠρώτησε; — Καὶ αὐτὴ ἐντὸς ὀλίγου θέλει κατακαῆ... τρέξε λοιπὸν ὅπως σώσῃς τοῦλάχιστον τὰ ἐπιπλά σου — Εἰς τοὺς λόγους τούτους τρέχει δρομαίως καὶ φθάνει εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γείτονός του, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς εὐρίσκει κλεισμένην. Πάραυτα βοθηθόμενος παρὰ τῶν περιεστώτων ἀναβρίχεται εἰς τὰ παράθυρα ἐξ ὧν συστροφή καπνοῦ ἐξέρχεται καὶ μετὰ δυσκολίας ἐμβαίνει εἰς αὐτήν. Πάντες μένουσιν ἐκστατικοὶ εἰς τὴν τολμηρὰν ταύτην πράξιν, αἱ φλόγες ἤδη εἶχον κυριεύσει τὴν οἰκίαν, αἱ δοκοὶ τρίζουσαν καὶ κατ' ἡν στιγμὴν ἡ στέγη ἐπαπειλεῖ πτώσιν, αἱ θύραι αἴφνης ἀνοίγουν

και ὁ χωρικός ἐξέρχεται κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀσθενῆ γέροντα περιτυλιγμένον διὰ σινδόνος. — Τώρα εἶμαι εὐχαριστημένος, ἀνέκραξε, ἰδοὺ τί ἐπεθύμουν νὰ σώσω. Ὁ ταλαίπωρος οὗτος πρὸ ἡμερῶν εὗρισκετο κλινήρης καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει συγγενεὶς περιέμενε παρ' ἐμοῦ μόνον τὴν σωτηρίαν του — τὸ πῦρ εἶχεν ἤδη φθάσει μέχρι τῆς κλίνης του, ὁ καπνὸς τὸν ἐπνίγε καὶ μία δοκὸς ἐπαπειλοῦτε νὰ πῆσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Μόλις εἶχε προφέρει τοὺς λόγους τούτους καὶ ἡ στέγη τῆς οἰκίας σωρηδὸν κατεκρημνίσθη.

Ἡ Δανικὴ Κυβέρνησις μαθοῦσα τὴν διαγωγὴν τοῦ χωρικοῦ, τῷ προσέφερεν ὡς δεῖγμα εὐγνωμοσύνης ἀργυροῦν κύπελλον πλήρες νομισμάτων. Ἐπὶ τῆς λαβίδος ἐγράφθη στέφανος καὶ εἰς τὰ πλάγια δύο ἐπιγραφαι ἀναφέρουσαι τὴν γενναίαν πράξιν τοῦ χωρικοῦ. Οἱ δὲ πολῖται ἀντήμοιψαν αὐτὸν μὲ πλουσιοπάροχα δῶρα διὰ τὰς ζημίας αἱς ὑπέστη. Αἱ προσφοραὶ αὐταὶ ἦσαν μᾶλλον τεκμήριον σεβασμοῦ καὶ βαθείας ὑπολήψεως, ἀναγκαῖαι πρὸς ἐμφύχωσιν καὶ ἐκτέλεσιν τῆς ἀρετῆς, ὡς λέγει ὁ Τάκιτος. «*Virtutes iisdem temporibus optime aestimantur, quibus facillime gignuntur.*»

X K.

ΑΙ ΤΥΨΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΙΔΟΤΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Ἐκαστος κέκτηται ἐν τῷ μέσῳ τῆς καρδίας του δικαστήριον ὅπου κρίνει αὐτὸς ἐκυτὸν ἄχρις οὗ ὁ Παντοδύναμος ἐπισφραγίσῃ τὴν ἀπόφασιν. Ἄν τὰ ἐλαττώματα ἦναι φυσικὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὀργανισμοῦ μας, πόθεν προέρχεται ὁ φόβος ὅστις ταραττεὶ τὰς ἡμέρας ἐνόχου εὐτυχίας; Διατί αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος εἶναι τόσοσιν τρομεραὶ ὥστε πολλαῖς προτιμᾷ τις νὰ ἦναι πτωχὸς ἀλλὰ ἐνάρετος ἀντὶ νὰ ἀποκτήσῃ ὅλως διόλου παράνοια ἀγαθὰ; Διατί τὸ αἷμα ἔχει φωνὴν, ἡ πέτρα λόγον; Ἡ τίγρις κατασπαράττει τὸ θῦμά της καὶ ἀκολούθως κοιμᾶται· ὁ ἀνθρώπος φονεύει καὶ ἀγρυπνεῖ — ζητεῖ μέρη ἀπομεινωμένα καὶ ἐντούτοις ἡ ἐρημία τὸν φοβίζει — σὺρεται περὶ τῶν τάφων

καὶ οἱ τάφοι τὸν τρομάζουσι — τὸ βλέμμα του εἶναι ἀνήσυχον καὶ μεταβατικόν. — Ὅλαι αἱ ἰδέαι του προσηλθύνται εἰς τὴν αἰτίαν τῆς ἀνησυχίας του — βλέπει ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς ἀνύπαρκτα φῶτα λιλαν ἀπειλητικὰ — περιτοιχίζεται ὑπὸ τῆς ὁσμῆς ταῦ φόνου — πᾶν ὅ,τι τρώγει νομίζει ὅτι εἶναι δηλητηριώδες — αἰσθάνεται θορύβους καὶ ταραχὰς ἐνῶ· τὸ πᾶν διατελεῖ ἠρέμα καὶ ἐναγκαλιζόμενος τὸν φίλον του ὑπολαμβάνει ὅτι ἐγχειρίδιον ὑπὸ τὰ ἐνδύματά του εἶναι ἔτοιμον νὰ τὸν διατρύψῃ.

Σ. Ε. ΡΙΚΚΗΣ.

ΤΑΧΥΤΗΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Βοσσοῦτου).

Ἡ ζωὴ ἁμιαίνει μὲ ὄδον ἧς ἡ διεξοδος εἶναι τρομερὰ ἄβυσσος· ἀλλ' ἐνῶ μᾶς προειδοποιοῦν ἀπὸ τοῦ πρώτου βήματος, ἡ φύσις ἀπαιτεῖ νὰ προχωρῶμεν. Ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιστρέψω ἀλλὰ δὲν δύναμαι. Ἀκαταμάχητον βῆρος, ὑπεράνθρωπος δύναμις, μᾶς σῦρει· ὀρείλομεν νὰ φθάσωμεν τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου. Ἐνῶ ὀδεύομεν μυρταὶ ἀνησυχίαι μᾶς ταραττουσιν. Ἄν ἡδυνάμην νὰ ἀποφύγω τὸ τρομερὸν αὐτὸ βῆραθρον! Ὄχι, ὄχι· πρέπει νὰ βαδίσω, πρέπει νὰ τρέξω! Οὕτω πέπρωται. Ἐπιθυμῶ νὰ σταματήσω ὅπως ἴδω σιγμαῖα τινὰ ἀντικείμενα ἅτινα μὲ πρηγοροῦν, ἀλλ' αὐτὰ διέρχονται τόσοσιν ταχέως! Βαδίζω, βαδίζω. Καὶ ἐντούτοις πᾶν τὸ διατρεχθὲν καταπίπτει ὀπισθὲν μου μετὰ τρομεροῦ θορύβου! Ἀναπόφευκτος καταστροφή! . . . Πάντοτε συρῶμενος πλησιάζω τὸ τρομερὸν βῆραθρον. Ὅλα σθένυνται, τὸ πᾶν μαρκίνεται καὶ καταπίπτει — ἡ σκιὰ τοῦ θανάτου παρουσιάζεται — αἰσθάνομαι ὅτι πλησιάζω τὴν ὀλεθρίαν ἀβυσσον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ φθάσω — ἀκόμη ἐν βῆμα! — Ὁ τρόμος ταραττεῖ τὸ λογικόν μου, ἡ κεφαλή μου ἐξίπταται — οἱ ὀρθαλμοί μου χάνονται — πρέπει νὰ βαδίσω, θέλω νὰ ὀπισθοδρομήσω — ἀδύνατον! Τὸ πᾶν κατέπεσε, τὸ πᾶν ἐμαράνθη, τὸ πᾶν διεξέφυγε!

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ω! ΑΔΕΛΦΗ ΕΝ ΕΞΟΡΙΑ.

Περίλυπον καὶ κατηφῆ ἐν εὐθυμοῦσι μόνον μὲ εἶδες, καὶ ἠπύρησας, καὶ ὑψώσας ἠρέμα πρὸς τὸ βαρὺ μου μέτωπον τὸ ἐλαφρὸν σου βλέμμα, καὶ ἰσκέφθης ποῖα ἄραγε τῶν νεαρῶν μου χρόνων ἡ μυστικὴ φαγέδαινα, καὶ τὰ δεινὰ μου ποῖα, ὦ! ἀδελφῆ ἐν ἐξορίᾳ.

Καὶ ὅπως ὁ χρυσοῦς φωστῆρ τὰ νέφη διαλύει ἐφρόνεις ὅτι ἤθελεν ἐν βλέμμα σου σκορπίσαι τὴν λύπην μου, πλὴν σκυθρωπὸν ἰδεῖσά νὰ μ' ἀ-

φρίκτας θυέλλας, φαίνεται, τὸ στῆθος του ἐγκλείει, ἰσκέφθης, καὶ εἰς τὸ ὄμμα σου ἐγράφη ἀπορία, ὦ! ἀδελφῆ ἐν ἐξορίᾳ.

Καὶ τότε ἰδοκίμασας μειδίαμα, καὶ σέλας οὐράνιον ἐξήστραψεν εἰς τὸ γλαυκὸν σου ὄμμα, καὶ χροσπὸν δὴνοιξας τὸ δίδυμὸν σου στόμα, ἀλλ' ὁ θυμὸς μου ἔμεινε καὶ ὑπὸ τὸ φῶς των μελας καὶ εἰς τὸ γλυκὺ σου πρόσωπον ἐγράφη εὐσπλαγγνία, ὦ! ἀδελφῆ ἐν ἐξορίᾳ.

Σ' εὐχαριστῶ. Ναί, χρυσαλῖς, ἐντὸς μου θεσάμ-

κεῖται καρδίᾳ βαθυηδὴν ἀνηλεῶς ὀρασοθεῖσα, κεῖται ψυχῇ εἰς τ' ἄδυτα πεισματωδῶς εἰσδύσα, καὶ μ' εἶναι ἐκτοτε χαρὰ, εὐπία, γαλήνη ξένη, καὶ ἡ ζωὴ μου ἐκτοτε ἀδύλωτος πικρία, ὦ! ἀδελφῆ ἐν ἐξορίᾳ.

Σὺ μ' ἐννοεῖς. Καὶ σοῦ πατρίς ὁ κόσμος μας

καὶ σὺ ἐν τῇ βρεῖᾳ του μαραινέσ' ἀτυσοφαίρα, καὶ σὺ τὸ βλέμμα σου ὑψοῖς συγὰ πρὸς τὸν αἴθερα, πρὸς κόσμον ἔπου ἄγνωστα καὶ μίσση καὶ ὀδύνη. Εἶσαι καὶ σὺ ἐν τῇ σκληρᾳ, πικρᾳ μας κοινωνίᾳ, ὦ! ἀδελφῆ ἐν ἐξορίᾳ.

Ἴσως πρὸ χρόνων εὐπειθὲς θὰ ἐκαμπτον τὸ γόνυ, καὶ θὰ σοὶ ὤμυον θεομήν, πυρέτσουσαν λατρείαν, καὶ εἰς τὰ φαίδρα σου ὄμματα ἀντλῶν εὐδαιμονίαν, καὶ λήθην, πᾶς θὰ ἔκαμα δικαίως νὰ μ' ἐφθόνηι. Ἀλλὰ γηράσκει πρῶρα ὁ ξένος ἐν πικρίᾳ, ὦ! ἀδελφῆ ἐν ἐξορίᾳ.

Ἄν θείης νὰ συγκαλύσωμεν εὐθὲ, ἂν οὐ εἰς ἄλλον ὄς τοὺς χρυσοῦς βοστρύχους σου, καὶ τὰ φαίδρα

ἐγὼ ἐπὶ τῆς γῆς αὐτῆς νὰ τυραννῶμαι, φίλη ὤρισθη καὶ εἰς ἀνίλειον παθῶν ἐβρίφθην σάλον, Ἀλλ' εὐχομαι σοὶ ἀμειγῆς νὰ χαρισθῇ εὐδία, ὦ! ἀδελφῆ ἐν ἐξορίᾳ.

ΚΛΕΩΝ ΠΑΓΚΑΒΗΣ.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΛΛΟΗΣ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλ. 102).

— Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογήσῃ, Ἐρρί, εἶπεν ὁ γέρων θρηνῶν· καλῶς ὄρισάτε!

— Καλῶς ὤρισεν! ἐπανελάβεν ἡ σύζυγός του· ναι βεβαία, εἶναι δι' ἡμᾶς ὡς ἡ δρᾶσις διὰ τοὺς τυρλοῦς, ὡς ἡ υγεία διὰ τοὺς ἀσθενεῖς! Ποῦ θὰ ἦτο μᾶλλον εὐπρόσδεκτος ἡ ἐδῶ; . . . Δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃς πλέον, Ἐρρί; προσέθηκε θεωροῦσα αὐτὸν μεθ' ὑπερηφανείας καὶ στοργῆς.

— Ἐταξίδευσά ἀρκετὰ, εἶπεν ὁ νέος μετὰ στεναγμοῦ· σᾶς βεβαίω ὅτι δὲν θὰ ἀφήσω πλέον ἐκουσίως τὴν Ἀγγλίαν.

— Εὐχαριστῶ σε Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ ἀγρονόμος.

— Εἶσαι ὠχρὸς, ἰσχνὸς, κουρασμένος, Ἐρρί! εἶπέ μας τί σὲ συνέθη. Ἐχομεν τὴν εὐτυχίαν νὰ χρειάζεσαι χρήματα; Εἶμεθα γέροντες, ὁ Ματθαῖος καὶ ἐγὼ, καὶ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ πολλὰ πράγματα.

Ὁ Ματθαῖος δὲν εἶπε τίποτε· ἤξευρε, καλλίτερον τῆς γυναικὸς του, ὅτι ἡ θλίψις τοῦ ἀνεψιοῦ του προήρχετο ἀπὸ αἰτίαν τὴν ὁποίαν τὸ ἀργύριον δὲν θεραπεύει.

Ἡ πρώτη διάχυσις τῆς ἐνταμώσεως εἶχε παρέλθει, καὶ ἡ ἐνεργητικότης ἤτις μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς ὑπεστήριζε τὸν ὀδοιπόρον ἐν ὄλαις αὐτοῦ ταῖς δοκιμασίαις ἤρχισε νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναπαύσεως. Καὶ ἡ εὐγλωττος γραῖα, ἀνησυχίσασα διὰ τὴν ὠχρότητά του ἐπέμεινε νὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὸν κοιτῶνά του. Μετὰ τινὰς στιγμᾶς, ὁ Ἐρρίκος ἐκοιμᾶτο ἐν τῇ ἀπλῇ ἀλλὰ καθαρᾷ κλίνῃ εἰς ἡν τοσάκις εἶχε κοιμηθῇ κατὰ τὴν νηπιότητά του.

Ὁ γηραιὸς κύων ἠθέλησε νὰ συνοδεύσῃ τὸν νεαρὸν κύριόν του μέχρι τῆς θύρας τοῦ δωματίου, ὅπου ἔμεινεν ἐπιμόνως, μὲ ὄλας τὰς ἐπανελημμένας προσπαθείας τοῦ Ζόε Βέαν καὶ τοῦ ἀγρονόμου νὰ τὸν ἐκδιώξωσι. Τὸ πιστὸν ζῶον περιωρίζετο νὰ σαίνῃ τὴν οὐρὰν ἐκφέρον ἀσθενεῖς γογγυσμούς.

Ὁ Ἐρρίκος ἄσθων ὠνειρεύθη κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα παράδοξόν τι ὄνειρον· τῷ ἐφάνη ὅτι ἐκάθητο μετὰ τῆς Ἑλλεν ἐντὸς τῆς ἀρχαίας βιβλιοθήκης τοῦ φρουρίου, ὅταν ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ Μομβράϋ ἐνεφανίσθη εἰς αὐτοὺς μὲ πρόσωπον ἀκτινοβολοῦν ὑπὸ χαρᾶς, τοιοῦτος οἷος θὰ ἦτο κατὰ τὴν νεότητά του πρὶν ἡ θλίψις κάμψῃ τὴν ζωηρότητά του ἢ τὸ αἰσθημα αἰσχους οὐ δὲν ἦτο ἀξίος στειρεύσῃ τὰς πηγὰς τῆς

υπάρξείας του. Ωνειρεύθη ότι ο έρμηίτης εὐλόγει αὐτούς και έπειτα εγένετο άφαντος από τούς οφθαλμούς των. Η έντύπωσις δέ αὐτη τοσοῦτον βαθέως ένεχαράχθη εις τό πνεύμα του ώςτε ή κόπωση και ο ύπνος δέν ήδυνήθησαν να την εξαλείψωσιν εξηγήθη διατηρών ζωηράν την ένθύμησιν ταύτην.

Αί άκτίνες του ήλιου εφώτιζον τό δωμάτιόν του, όταν ήγήθη, με μνήμην κατεχομένην υπό διαφόρων σπουδαίων αντικειμένων και πρό πάντων περι της θεραπειάς του Μαρτίνου. Απεφάσισε να μεταβή εις τό πρεσβυτέριον χωρίς να χάζη ούτε στιγμήν διά να παρευρεθῆ εις την έγχειρίσιν. Όταν εκίνησε συνοδευόμενος υπό του θείου του, τό παλαιόν ώρολόγιον της επαύλεως εσήμαινε την ογδόην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'.

Πλησιάζοντες εις τό πρεσβυτέριον, ο Ερρίκος Άσθων και οι σύντροφοί του συνήντησαν τόν νεκροθάπτην Κετλεβορούγ και τόν γεροντα Μαρτίνον. Τό πρόσωπον του βλακός ήκτινοδόλησεν όταν ο ήρωας μας έλαβε την χειρά του και τόν ήρώτησεν ευμένως πώς ήτο. Ο Ζός ένόμισεν ότι εις τό κίνημα τούτο είδεν έπιστροφήν τινά του λογικού.

— Επέστρεψεν! επέστρεψεν! είπε τό θυμα της κτηνωδίας του κονικλοτρόφου. Ένας! δύο!... όλιοι θα επανέλθουν με τας ευωδίας και με τὰ πουλιά του καλοκεριού.

— Ποίος θα επανέλθη, Μαρτίνε; Ο γέρον δέν απεκρίθη εις την ερώτησιν ταύτην, άλλ' ήρχισε να αριθμή επί των δακτύλων του: «Ένας! δύο!» και επανελάμβανεν: «Επανήλθεν! επανήλθεν!»

— Τί θέλει να είπη; ήρώτησεν ο Ερρίκος.

Ο Κετλεβορούγ έμελλε να αποκριθῆ, άλλά βλέμμα του Ματθαίου Άσθωνος τόν ανέκοψεν. Ο αξίος άγρονόμος ήξευρε πόσην ανάγκην είχεν ο άνεψιός του των δυνάμεών του και της άταραξίας του, και δέν ήθελε να τόν παραξή δίδων αὐτῷ να υποπτευθῆ ότι ή Έλλην ήτο εις τό φρούριον. Απεφάσισε να μη τῷ είπη τίποτε πρό της έγχειρίσεως.

— Πώς ήτο κατά την άπουσίαν μου ο πτωχός μου φίλος; ήρώτησε τόν νεκροθάπτην ο Ερρίκος.

— Καθώς όταν ανεχωρήσατε, απεκριθη αὐτός άκακος και άπλους ως παιδίον. Η κυρία του διασκέδασις ήτο να δρέπη μαργαρίτας εις τό κοιμητήριον· διότι με συνώδευε συνήθως και έμενε πλησίον μου ένῶ ειργαζόμην. Τό έσπέρας, με ήκουε να κτυπῶ τούς κώδωνας επί ώρας ολοκλήρους... 'Αλλ' από τινος χρόνου παρετήρησα μεταβολήν τινά εις αὐτόν. Είναι μάλλον άνήσυχος παρά τό σύνηθες και άπαξ ή δις απεμακρύνθη από τόν οικίσκον μου. Την τελευταίαν φοράν, δέν επέστρεψε παρά τό πρωί. Υποπτεύω ότι θα επήγεν εις τό φρούριον· διότι ώμίλει μόνον περι του γέροντος κυρίου του και της μίς Έλλην.

Έν τούτοις είχον φθάσει εις τό πρεσβυτέριον, όπου ο δόκτωρ Όρμ, ο χάν, ο συνταγματάρχης Βουτλερ, ο σιρ Ζάσπερ Πέπερ, ο στρατηγός Βουχιέ και οι δύο χειρουργοί ήσαν ήδη συνθηροισμένοι εις την βιβλιοθήκην.

Εις την θέν τόσων ξένων, ο Μαρτίνος ώπισθοχώρησε με έκφρασιν παιδικού τρόμου. Έχρειάσθη δλη ή επιρροή του ήρωός μας και του νεκροθάπτου διά να τόν εμποδίσωσι να φύγη.

Ο Ερρίκος εφρικίασε βλέπων την έδραν με τόν μηχανισμόν, την οποίαν έμελλε να μεταχειρισθῆ ο χάν διά να εκτελέση την έγχειρίσιν του βλακός.

— Ποίος είναι αὐτός ο άνθρωπος; εψιθύρυσεν ο άγρονόμος Άσθων και ένῶ ο εξωμότης επρόφερε λέξεις τινάς, ήρχισε να τρέμη εις τόν ήχον της φωνής εκείνης ήτις κατέστη πολύ συγκεχυμένη.

— Τί έχετε; ήρώτησεν ο Ερρίκος. Είστε άσθενής;

— Δέν είναι τίποτε... δέν είναι τίποτε, Ερρίκε! απεκριθη ο γέρον· τουλάχιστον τίποτε δυνάμενον να ρηθῆ επί του παρόντος. Μη προσέχετε εις έμέ.

Ο άνεψιός του τόν αφήκεν εκπληκτος· διότι ο δόκτωρ Όρμ εξήγε του δωματίου όλους τούς παρευρισκομένους εκτός των χειρουργών, του Ερρίκου, του Ζός και του νεκροθάπτου. Άμα έμειναν μόνοι, ο νεκροθάπτης εκάθισε τόν βλάκα εις την έδραν.

Ο γέρον δέν έκαμε πλειοτέραν αντί-

στασιν παιδίου εις τας άγκάλας της τροφού του.

— Τώρα, Ζός, είπεν ο Ερρίκος; Άσθων άμα είδε την προσοχήν του Μαρτίνου έντελώς έπιστηθείσαν, όσηδήποτε και αν ήναι ή συμπάθειά μας διά τας άγωνίας του πτωχού μας φίλου, πρόκειται να μείνη ακίνητος. Κράτει την άριστεράν του χειρά ένῶ εγώ θα κρατῶ την δεξιάν.

— Ω! κύρ Ερρί! θα έδίδα τό καλλίτερον από τὰ έτη τὰ οποία μου μένουν διά να ετελείωεν αὐτή ή υπόθεσις.

Δέν θα περιγράψωμεν την έγχειρίσιν· ο χάν είχε φέρει εκ των Ινδιών και τελειοποιήσει διά των έρευνών μέθοδον σχεδόν άπταιστον. Ο γέρον άνεσκήρτησεν ως υπό επιρροήν ήλεκτρικής ώθήσεως, τρόμος κατέλαβεν όλον τό σώμα του, εξέφερε βαθείαν οίμωγήν, και προσεπάθησε να ύψωση τας χειρας. Ο δυστυχής Ζός τοσοῦτον ήτο τεταραγμένος, ώστε ολίγον έλειψε να τίν αφήση.

Ο χάν εστάθη.

Η διακοπή μίαν μόνην στιγμήν διήρκεσεν· ο χειρουργός ώφειλε να απομακρύνη τρίχας τινάς αϊτινες εμπόδιζον την ενεργείαν του όργάνου.

— Έν όνόματι της φιλανθρωπίας, είπεν ο Ερρίκος, μη παρατείνετε τας βασάνους του μήτε επί έν δευτερόλεπτον, εάν δέν έχετε πλέον έλπίδα.

— Έν όνόματι του δικαίου Θεού και της φιλανθρωπίας, απήντησεν ο εξωμότης μετά τόνου έπισήμου, θα εξακολουθήσω ένόσω με μένει σκια έλπίδος.

Και ήρχισε την εργασίαν του.

Αί κραυγαί και αι οίμωγαί του πάσχοντος εξέσχιζον την καρδίαν· άλλ' ο Ερρίκος και ο Ζός ήκουον δυνατώτερον τό σύριγμα του τρομερού πρίονος. Εις τόν ήχον τούτον έφρισσον μέχρι μυελού των οστέων, και αι άγωνίαι των ολίγον ήσαν υποδεέστεραι των του δυστυχούς γέροντος Μαρτίνου.

Ως εκ των άγώνων τούς οποίους έκαμε διά να ελευθερώση τας χειράς του, οι δυνυχές του έβυθίσθησαν εις την σάρκα του Ερρίκου, όστις θα έδιδε τό πᾶν διά να τελειώση ή έγχειρίσις. Ο Ζός ήτο ώχρος ως ο θάνατος· σταγόνες ψυχρού ιδρώτος εκυλίωντο από του μετώπου του.

Ο χάν έμενεν άπαθής. Ατάραχος ως

τό άγαλμα της Είμαρμένης; εξηκολούθει πριωνίζων, οι δέ όξεις όδόντες του πρίονος εισέδυσον βραδέως εις τό διερρωγός κρανίον.

Μετά τας όδυνηράς οίμωγας, ήκούσθη βαθύς στεναγμός, έπειτα εγένετο σιωπή. Οι άρχοντες επέστρεψαν εις την βιβλιοθήκην.

— Καθώς τό προέβλεπα, είπεν ο Δαρύμπλος βλέπων τό άποτέλεσμα της έγχειρίσεως, έπετύχατε κάλλιστα εις τό να αφαιρέσετε τὰ τεθλασμένα μέρη· άλλ' ο πάσχων απέθανεν εξαντληθείς.

Ο εξωμότης εκίνησε ολιβερώς την κεφαλήν.

— Απέθανεν; επανέλαθεν ο Ερρίκος μετά στεναγμού λύπης. Δυστυχῆ γέρον! τοιαύτη πίστις ως ή ιδική σου ήξιζε καλλιτέρας τύχης.

Ο Μαρτινώ, όστις είχε δράξει τόν σφυγμόν του πάσχοντος, εξήτησεν αϊφνης άμμωνιακόν· ανέκαλυψεν ότι ο σφυγμός έπαλλεν άμόμη άσθενώς.

— Γρήγορα! άνέκραξε· δέν απέθανεν άκόμη.

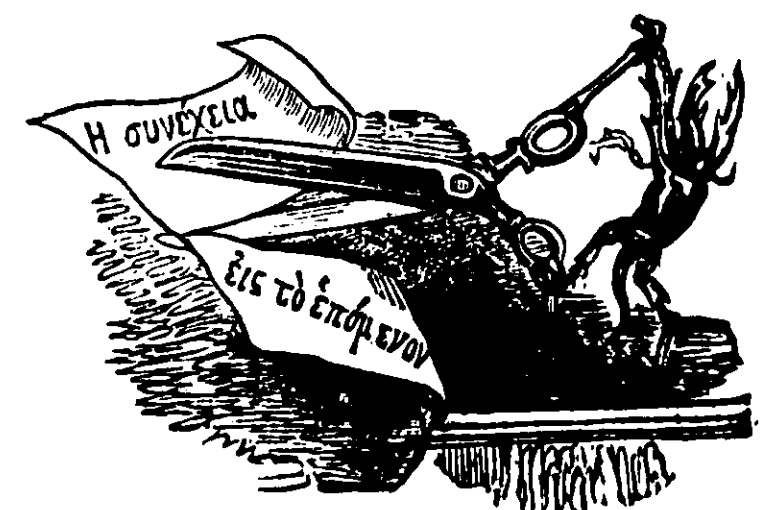
Τό φάρμακον επετέθη άμέσως.

Μετά τινάς στιγμάς προσδοκίας και άνησυχίας μεγίστης, ο Μαρτίνος εξέφερεν έλαφρόν στεναγμόν. Η κεφαλή του απηλλάγη άμέσως από την μηχανήν και ο Ζός βέαν έλαβε τόν γέροντα εις τούς βραχιόνάς του και τόν έφερε μετά μητρικής τρυφερότητος επί της κλίνης πλησιοχώρου τινός δωματίου. Τὰ περαιτέρω άφώρων τούς χειρουργούς.

— Αρκει να προλάβωμεν τόν πυρετόν, είπεν ο εις εξ αυτών.

— Εάν τό κατορθώσωμεν, προσέθηκεν ο έτερος, πιθανόν να ζήση, τουλάχιστον επί τινά χρόνον.

— Δόξα σοι Θεέ μου! άνέκραξεν ο Ερρίκος· ιδού ή καρδιά μου ελαφρώθη από μέγα βάρος.

ΘΕΡΙΝΗ ΤΙΣ ΝΥΞ ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΧΘΩΝ ΤΟΥ ΝΕΥΑ.

(*Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ*).

Ἦσαν σχεδὸν ἑννέα ὥραι τῆς νυκτός, ὅτε ὁ ἥλιος εἶχε δύσει ὑπὸ οὐρανὸν αἴθριον. Λεπτὴ αὔρα μόλις ἔπειε τὴν σημαίαν τὴν ὑπεράνω τῶν αὐτοκρατορικῶν ἀνακτόρων, ἥτις εἰδοποιεῖ τὴν παρουσίαν τοῦ αὐτοκράτορος, ἐνῶ οἱ ναῦται μας ἐκωπηλάτουν ἡσύχως.

Οὐδὲν θελκτικώτερον καὶ οὐδὲν σπανιώτερον θερινῆς νυκτός, ἐν Πιτροπόλει — αὐτὸ τὸ θέλητρον προέρχεται εἴτε ἐκ τῆς δριμύτητος τοῦ μακροῦ χειμῶνος καὶ τῆς σπανιότητος τοιούτων νυκτῶν, εἴτε, ὅπερ εἶναι καὶ πιθανώτερον, ἐκ τῆς γλυκύτητος καὶ τῆς ἡρεμίας των. Ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου περικυκλούμενος ὑπὸ ἐρυθρῶν ἀτμῶν διατρέχει τὸν ὀρίζοντα ὡς ἄρμα πύρινον ῥίπτων τὰς ἀκτίνας του ἐπὶ τῶν δασῶν τὰ ὁποῖα ἕνεκα τῆς ἀποστάσεώς των φαίνονται εἰς τὸν ὀρθαλμὸν τοῦ ἀνθρώπου ὡς μικρὰ μέλανα σημεῖα.

Οἱ μεγάλοι ποταμοὶ ἔχουσι ἀγρίαν τὴν ὄψιν ὡς ἐκ τοῦ βαθέος αὐτῶν ρείθρου καὶ τῶν ἀποτόμων ὀχθῶν των· μεταξὺ τούτων ὁ Νεὺς ῥέει ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς πόλεως, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ δύο προκυμαιῶν ἐκ γρανίτου ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν κατ' εὐθείαν γραμμὴν. Ἄπειρα πλοῖα διασταυροῦνται διασχίζοντα τὸ διαυγὲς αὐτοῦ ὕδωρ καὶ πολυάριθμα πλοῖα διαφόρων ἐθνικοτήτων φέρουσι προϊόντα ἐξ ἀπάσης τῆς οἰκουμένης.

Ἐνῶ ἡμεῖς ἐπορευόμεθα ἡσύχως ἐβλέπομεν ἐκ διαλειμμάτων διαφόρους λέμβους, αἱ ὁποῖαι ἐπλεον ἄνευ κωπῶν καὶ τῶν ὁποίων οἱ ναῦται ἐψαλλον ἐθνικόν τι ἄσμα ἐνῶ οἱ κύριοί των ἐθαύμαζον τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτός καὶ τὴν ὠραιότητα τῆς φύσεως. Πλησίον ἡμῶν ἐπίμηκες πλοιάριον ἔφερε δύο μελλονύμφους πλουσίων ἐμπόρων μετὰ ῥωσικῆς μουσικῆς, ἥτις ἀπέπεμπεν ὠραίους ἐθνικοὺς ἤχους.

Ὁ ἀνδρῆς ὁ παριστάνων Πέτρον τὸν Ἀφιππον παράκειται τῶν ὀχθῶν τοῦ Νεύα — τὸ αὐστηρὸν αὐτοῦ πρόσωπον φαίνεται ὅτι ἐμψυχώνει εἰσέτι τὴν ὑπ' αὐτοῦ ζωογονηθεῖσαν ναυτιλίαν — αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ὅστις μετέβαλε τὰ πολυπληθῆ ἔλη

εἰς μίαν ἐκ τῶν ὠραιότερων πρωτευουσῶν τῆς Εὐρώπης — αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ὁ βραχίων ἐκτείνεται εἰσέτι εἰς τὸ εὐαρὸς μεταξὺ τῶν ἀπελθουτῶν καὶ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν.

Ἐνῶ τὸ πλοιάριόν μας ἀπειμακρύνετο ἡσύχως, τὰ ἄτματα τῶν ναυτῶν καὶ ὁ συγκεχυμένος θόρυβος τῆς πόλεως ἐσβέννυντο ἀνεπαίσθητως. Ἀκόμη ὁ ἥλιος δὲν εἶχεν ἀρχίσει ἀνυψούμενος εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὅτε λαμπρὰ νέφη διέσπειρον γλυκεῖαν λάμψιν ἐπιχρύσου λυκαυγοῦς, τὸ ὁποῖον ὁ κάλαμός μου ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ καὶ τὸ ὁποῖον δὲν εἶδον ἀλλαχοῦ.

Ἄμα τῇ ἡμέρᾳ ἐπεβιβάσθημεν ἐπὶ τοῦ πλοίου τὸ ὁποῖον μᾶς περιέμενε νὰ ἀποπλεύσωμεν εἰς Ἀγγλίαν.

Σ. Ε. ΡΙΚΚΗΣ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

— 00 —

Διὰ τὰ μετριασθῶσι κατὰ τι τὰ ἐκ τῶν ταχυδρομικῶν ἀπωλειῶν προκύπτοντα παράπονα, εἰδοποιούμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅτι οἱ ἐν Σύρῳ ΚΚ. Συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ πέμπωσιν εἰς τὸ αὐτόβιβλιοπωλεῖον τοῦ Κ. Π. Γ. Μαίμου καὶ νὰ λαμβάνωσιν ἐκάστοτε τὰ φύλλαδιὰ των. Συνάμα εἰδοποιούμεν ὅλους τοὺς συνδρομητὰς ὅτι τοῦ λοιποῦ ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη θέλει ἐκδίδεσθαι πᾶσαν πρώτην ἐκάστου μηνὸς εἰς φύλλον διπλοῦν. Τοῦτο δὲ γίνεται κατ' αἰτησιν πολλῶν.

Παρακαλοῦμεν τοὺς μὴ πληρώσαντας εἰσέτι τὴν τρέχουσαν συνδρομὴν (πολλοὶ μάλιστα δὲν ἐπλήρωσαν καὶ τὴν προλαβοῦσαν) νὰ εὐαρεστηθῶσι καὶ νὰ πληρώσωσι ταύτην, διότι πᾶσα ὑπεκφυγὴ ἢ δυστροπία συνδρομητοῦ παρεμβάλλει ἀνὰ ἐν πρόσκομμα εἰς τὴν τακτικὴν ἐκδοσιν καὶ βελτίωσιν τοῦ περιοδικοῦ τούτου τοῦ ὁποίου ἡ Διεύθυνσις ἐπιδιώκει μετὰ ζήλου τὴν καλλώπισιν, καὶ, εἰ δυνατόν, τὴν μεγέθυνσιν.